

LapSUS

Glasilo **dijakov** Dvojezične srednje šole Lendava
A lendvai Kétnyelvű Középiskola diáklapja

XII. letnik, 12. številka, maj 2018 | XII. évfolyam, 12. szám, 2018 május

Uvodnik

Sedaj že izkušeni novinarji ponovno, kot vsako leto, izdajamo novo številko Lapsusa. Izid tiskanega Lapsusa napoveduje tudi že težko pričakovan konec šolskega leta. Letos smo vam pripravili pester časopis, novinarji smo bili postavljeni tudi pred nov izviv, preizkusili smo se namreč v čisto pravem novinarskem delu, saj smo sodelovali s časopisom Dnevnik in naše članke so na začetku letošnjega aprila objavili na straneh tega ljubljanskega dnevnika. Morali smo se še bolj potruditi, da ne bi prišlo do 'lapsusov', torej napak, ki se zelo rade prikradejo v naša življenja.

Prerez dogajanja v šolskem letu 2017/2018 in še marsikaj drugega lahko podoživite na naslednjih straneh. Upamo, da boste uživali.

Anja Ftičar, 3. a

Bevezető

Kedves Olvasó!

Nem vagyunk tökéletesek, ne is próbálunk azok lenni! A munkálatok úgysem élvezik igazából az életet, mert attól tartanak, hogy bepiszkítják magukat.

A Lendvai KKI újságíró szakkörének tagjai idén egy különös kihívással néztünk szembe. Nemcsak az e-Lapsus gondolatával kapcsoltunk, hanem írásainkat egy szlovén napilap oldalairól is visszaolvashattuk. Most pedig itt vannak előttetek, fehéren-feketén az idei tanév alkotásai.

Vagyunk néhányan, akik vállaljuk lapszusainkat, és elétek is tárjuk őket. Keressétek ki osztálytársaitok, barátaitok írásait, gondolatébresztőnek szánjuk őket... Jó olvasást kívánunk!

Végi Noémi, III. a

Lapsus

Letnik XII. – XII. évfolyam
številka 12 – 12. szám
maj 2018 – 2018. május

Glasilo dijakov Dvojezične
srednje šole Lendava
A Lendvai Kétnyelvű
Középiskola diáklapja

Naklada: 150 izvodov
Példányszám: 150

Tisk – Nyomtatta:
DigiFot d.o.o.

Mentorja - Mentorok:
Štefan Kardos
László Hermina

Oblikovanje naslovnice in
postavitev – Borítóterv:
Matej Nemeć

Fotografije, risbe in slike so
prispevki dijakov in avtorjev
besedil.

A fényképek, rajzok és
egyéb képek a diákok és a
szerzők tulajdonára.

Fotografija na naslovnici/
Borítófotó:
Maja Tkalec

Logotip, fotografije, besedila,
risbe in celoten koncept so
intelektualna last DSS
Lendava.

Logó, képek, szövegek,
rajzok és a koncepció a
Lendvai KKI szellemi
tulajdonára.

Grafika na ovitku je delno
izposojena s strani
www.freepik.com.
A borító képeit a
www.freepik.com honlapról
kölcsönöztük.

www.dssl.si

Kazalo

Obrazi prihodnosti: Újságíró-palánták a Dnevnik szerkesztőségében	1
Delo: Učiteljica v Sloveniji, soberica v Avstriji	2
Kolumna: Mladi z diplomo - pod most?	4
Intervju: Več prakse in manj teoretiziranja!	5
Predstavitev: Človek se enostavno navadi oziroma odvadi	6
Anketa: Kjer je volja, se najde tudi pot	7
Kolumna: Čas za razsvetljenje	8
Obrazi prihodnosti: Beszélgetés a béké nagykövetével	9
#Me too ali preprosto: Proti nasilju nad ženskami (in vsemi drugimi)	11
Portreti naših fotografov: Peter Škrilec	13
Reportaža: Umetnost po žensko	14
Olvasás: Szabad elme, szabad lélek	16
Branje: Aktualne knjige	18
Branje: Najljubše knjige naših učiteljev	20
Színház: Piros-fekete l'amour	21
Színház: Aggyá' neki TÚZ!	22
Portreti naših fotografov: Maja Tkalec	23
Zgodba: Wenn Träume wie eine Seifenblase platzen	24
Zgodba: Zurück zur Natur	25
Misli: Sometimes you put walls up not to keep people out, but to see who cares enough to break them down	27
Misli: "Do you ever listen to a song and remember exactly what life was like when you first heard it?"	27
Ljubim umetnost: Slovarček slovenskih frazemov z ilustracijami	28
Mimogrede (med poukom): Just because poetry	30
Lucian Sobočan: Poezija	32
Nagrade za najboljši haiku v nemčini na državnem tekmovanju za najboljši haiku	33
Szúnyogh Sándor-díj: Vagyunk egy nagy család (?)	36
Portreti naših fotografov: Aleksander Starič	37
Ekskurzija: Budimpešta	38
Tanulmányi kirándulás : Utazva tanultunk	40
Erasmus+: Világot látva tanulni	40
Tanulmányi kirándulás: Mi is megemlékeztünk '56 hőseiről	41
Szavalóverseny: Sikeresen szerepelünk a zalaegerszegi szavalóversenyen	43
Šport: Lendava in nogomet, ljubezen na prvi pogled?	44
Portreti naših fotografov: Teo Horvat	45
Matejev kotiček	46
Letošnje šolsko leto skozi objektiv	47

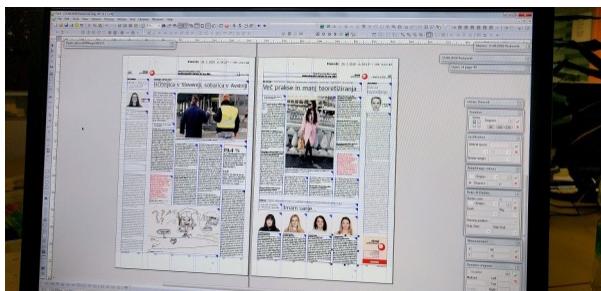

Újságíró-palánták a Dnevnik szerkesztőségében

Idén iskolánk újságíró szakköre egy kis lépést tett meg a diákok szempontjából, iskolánk számára viszont nagynak mondható ez a lépés. Hogy miről van szó? Arról, hogy mi is csatlakoztunk a Dnevnik napilap által meghirdetett projekt-hez, és a kisorsolt témával kapcsolatosan – szigorúan meghatározott terjedelemben – megírtuk cikkeinket. Ezek megjelentetése előtt Ljubljánába utaztunk, hogy az újság szerkesztőségében még egyszer átnézzük frásainkat, és elvégezzük az utolsó simításokat. Amikor megérkeztünk a Dnevnik szerkesztőségébe, már vártak bennünket. Annyian voltunk, hogy nem fertünk be a liftbe, és ez nagyon boldoggá tette Miran Lesjak főszerkesztő urat. Először körbevezettek az irodákban, és a kijelölt mentorunk elmondta, mi is egy újságíró feladata, hogyan születik egy újság. Munkánk végeztével a főszerkesztő úr is csatlakozott hozzáink, és beszélgettünk a muravidéki, illetve a lendvai fiatalok tervezőről és helyzetéről, valamint arról, hogy mik szeretnénk lenni, ha felnövünk. Ljubljánában nagyon örültek nekünk, mert mi voltunk a legtávolabbi közreműködő iskola. Azt is elmondták, hogy jövőre is visszavárnak bennünket.

**Toplak Anna, II. a
fotografije: Matej Nemeč**

DELO

Učiteljica v Sloveniji, soberica v Avstriji

Praktično usposabljanje ima velik pomen pri izobražbi tehniških poklicev.
Fotografija: Teo Horvat in Peter Škrllec, 2. d

Med izobraževalnim sistemov in trgom dela kake velike simbioze ni. Tudi v Pomurju ne. Nekateri poklici so na trgu dela izrazito deficitarni, drugi suficitarni. Delodajalci vidijo problem v glavnem v okorelem, ne dovolj prilagodljivem šolskem sistemu, izobraževalci pa valjajo del krivde tudi na gospodarstvo, ki nima prave vizije lastne prihodnosti oz. ustrezne kadrovske načrte za npr. 10 let naprej. Resnica je najbrž nekje vmes, odgovorna pa je tudi država.

O deficitarnih in suficitarnih poklicih na pomurskem območju in tudi v Sloveniji na sploh smo se pogovarjali z direktorico Zavoda RS za zaposlovanje OS Murska Sobota Stanišlavo Perčič, ki pravi, da so zelo iskani poklici na področju storitvenih dejavnosti, npr. mizar, pečar polagalec ploščic, instalater strojnih inštalacij, veliko je npr. pomanjkanje voznikov težkih vozil, pomočnikov natakarjev in kuharjev v gostinstvu, pa tudi poklicev v gradbeništvu, kot so zidar, tesar, krovec in oskrbovalec na domu. Perčičeva meni, da bi bilo treba spremeniti izobraževalne programe in jih prilagoditi dejanskim potrebam trga dela. Zanimanje posameznikov za določene poklice je majhno, zato bi tudi država morala posvetiti več pozornosti promociji in ozaveščanju otrok o teh poklicih že v nižjih razredih osnovne šole, izobraževalni sistem pa bi lahko izboljšali na področju praktičnega usposabljanja mladih, potreben bi bil večji poudarek na praktičnem delu in vajeništvu. Mnenju Perčičeve v glavnem pritrjuje

tudi direktor Pomurske gospodarske zbornice Robert Grah, pravi, da se izobraževalni sistem v regiji ne odziva dovolj hitro na potrebe gospodarstva, čeprav je trg dela izrazil veliko potrebe po določenih vrstah izobraževanja. Vse vendarle ni slabo, meni Grah: "Kot dobro lahko navedem dejstvo, da se vse več mladih odloča za izobraževanje v tehničnih programih in da imamo na šolah zelo dobro opremljene delavnice za izvajanje praktičnega pouka."

Sami izobraževalci prav tako niso povsem zadovoljni z izobraževalnim sistemom, vendar pa ni vsega kriv samo izobraževalni sistem. Direktorica Ljudske univerze Lendava Rahela Hojnik Kelenc opozarja tudi na odgovornost gospodarstva, podjetja namreč niso dovolj skrbna pri kadrovskem načrtovanju in kooperativnosti z izobraževalnimi institucijami (prav Ljudska univerza je ustanova, ki mora zapolnjevati vrvzeli med izobraževalnim sistemom in trgom dela z dokvalifikacijami ipd.): "O ustremnem dopolnjevanju je težko govoriti, saj v veliki večini podjetja nimajo dolgoročnih kadrovskih načrtov, kar pomeni, da ne načrtujejo potrebe po kadru za naslednjih 5-10 let. Naš sistem izobraževanja pa je izjemno okoren. V večini primerov se pojavi potreba po delavcih določenega profila (stroke) takrat, ko podjetje že zaposluje, ne šole in ne institucije za izobraževanje odraslih pa v izjemno kratkem času ne morejo programa izobraževanja vpisati v razvid, to včasih traja tri leta ali več."

V Prekmurju je stopnja nezaposlenosti mladih do 29 let 19,4 odstotna, kar je podobno slovenskemu povprečju

Na razpotju - Anita Grah

(19,5). Hitreje še vedno dobijo zaposlitev bolje izobraženi. Povprečno trajanje čakanja mladih do 29 let starosti na prvo zaposlitev je v Prekmurju 11,8 mesecev (v Sloveniji povprečno 10,2). Zato pa je pri nekaterih deficitarnih poklicih, npr. zidar ali mizar, zaposlitev tako rekoč direktna takoj po šolanju. Ni pa vse odvisno od formalne izobrazbe, pomembne so tudi izkušnje; delodajalci imajo zelo visoka pričakovanja glede delavcev, pričakujejo, da bodo ti lojalni, pripravljeni opravljati tudi več različnih del. Na Zavodu RS za zaposlovanje OS Murska Sobota opažajo tudi, da v privatnem sektorju ni tolikšnega poudarka na izobrazbi, ampak je bolj pomembna volja do dela.

Mladi se v velikem številu odločajo za zaposlitev v tujini ali v velikih mestih, kot sta Maribor in Ljubljana. V mesta jih iz province vleče drugačen življenjski slog, v tujino pa ali više plače ali preprosto dejstvo, da dela ne najdejo doma, četudi potem v tujini niso vedno zaposleni v svoji stroki. Tisti, ki vendarle ostanejo doma, pa so velikokrat prisiljeni sprejeti t. i. prekarno ali začasno delo. Nemalokrat so to kadri, izobraženi za dela v javnem sektorju, npr. pedagoški poklici, deficitarne poklice opravljajo začasno, dokler ne dobijo boljše ponudbe ali ponudbe za stalno delovno mesto na svojem strokovnem področju. Ko so delodajalci ugotovili, da so se mladi, ki iščejo zaposlitev, voljni prilagoditi do te mere, da opravljajo delo po pogodbi, so jih vedno več začeli zaposlovati po podjemni pogodbi, kar je sprožilo val prekarstva. Ta dela so večinoma slabo plačana, med časom opravljanja takšnih del mladim tudi ne teče delovna doba.

Na problem simbioze med izobraževalnim sistemom in trgom dela bi se najprej morala drugače odzivati država s strateškim razmislekom in boljšim načrtovanjem izobraževalnih programov, ki bi bili usklajeni s potrebami gospodarstva in družbe na sploh, razmisliti bi morala, ali je res tako bogata, da si lahko privošči draga izobraževanje kadrov, katerih znanje, prizadevnost in talente potem brezplačno unovči tuji trg dela, bolj odgovorno pa bi moralo biti tudi gospodarstvo, in sicer s skrbnejšim načrtovanjem kadrovskih politike – o potrebah bi moralo pravočasno obveščati izobraževalni sistem. O tem, da bi bilo treba enkrat narediti

zares velike premike tudi na področju okorelega izobraževalnega sistema, pa se tako ali tako strinjajo vsi.

Kaja Škrban in Ema Žoldoš, 1. a ter Anna Toplak, 2. a

Fotografija: Aleksander Starič, 1. f

KOLUMNA

Mladi z diplomo - pod most?

Že v vrtcu smo sanjarili o prihodnosti – nekateri so si žezele poklicev, kot so veterinar, igralec in frizer. Kot mladostniki pa smo vedno bolj skeptični. Imamo sanje, a ne vemo, če jih lahko uresničimo.

Žal vedno večkrat poslušamo o tem, da mladi z diplomo v roki ne dobijo službe doma. V tem primeru so odlični potencialni delavci prisiljeni odpotovati v tuje kraje, kjer večinoma takoj prepoznaajo njihov talent in jih zaposlijo. Naši mladi gredo na Zahod, v Avstrijo in Nemčijo, celo v ZDA ali Avstralijo, ljudje iz nekdanjega vzhodnega bloka pa želijo na naša tla. Vsi želijo na boljše in vsi si želijo modernemu človeku primerjnega življenja. Ali si je "prestiž" normalnega življenja res mogoče privoščiti le v tujini? Menim, da se v tako napredni, mobilni in »enotni« Evropi kaj takega ne bi smelo dogajati.

Če država nekoga izobrazí, je smiselno, da zanj načrtuje tudi delovno mesto. Beg možganov je nekaj vsakdanjega in videti je, da to nikogar ne moti. Pravijo, da je prihodnost v rokah mladih – a kako naj kaj sprememimo, če ostajamo praznih rok? Naša izobraževalni sistem in trg dela nista usklajena. Vidim, da je moja prihodnost na domačih tleh negotova, saj me že zdaj opozarjajo, da s svojo izbrano stroko doma ne bom dobila službe. Lahko bi se prilagajala in polnila luknje na področjih, kjer primanjuje delovne sile, a mislim, da tudi sama imam pravico do sanj in želene-

ga poklica. Obstaja rešitev – kljub žeji po znanju se odpravim v Avstrijo in kot soberica zaslužim več denarja kot na primer naša učiteljica, ki bo izobraževala naslednje generacije mladih intelektualcev. Ne trdim, da so vsi rojeni za to, da rešujejo življenja ali poučujejo – prav vsak poklic je pomemben, saj na nek način poenostavi življenje nekomu drugemu. Če je kdo dober v svoji stroki, ni važno, kakšno izobrazbo ima. Pomembno je le, da vsak dela to, kar ga veseli in s čimer lahko koristi družbi.

Kljub temu da bi najraje ostala na domačih tleh, me vleče tudi v tujino. V kraje, o katerih za zdaj le še berem. Kraji, ki mi morda ponudijo več kot naša okolica. Kjer v znanost in v mlade vlagajo bistveno več denarja, časa in energije – tako pa lahko ti tudi dosežejo večji osebni razvoj na različnih področjih. Zanima me le, ali bi me Slovenija kot država in kot politična institucija pogrešala. Kolikokrat se je že zgodilo, da so odlični zdravniki, inženirji odpotovali čez Atlantik, ker jih država tako rekoč ni potrebovala. Kot kaže, »kravatnikov« ne moti, da s svojimi (ne)ukrepi povzročajo stagniranje različnih področij znanosti, saj ne naredijo nič, da bi mlade obdržali doma.

A ni smešno, da se človek bori za boljše življenje, vendar ga nikakor ne doseže? Kot Sizif, ki večno kotali kamen na vrh hriba – tako tudi mi preživljamo svoje dneve. Z nedosegljivim ciljem pred nosom, biti pa bi morali popolnoma veseli in zadovoljni.

Noémi Vegi, 3. a

Noémi Vegi - fotografija: Teo Horvat in Peter Škrilec, 2. d

INTERVJU

Več prakse in manj teoretiziranja!

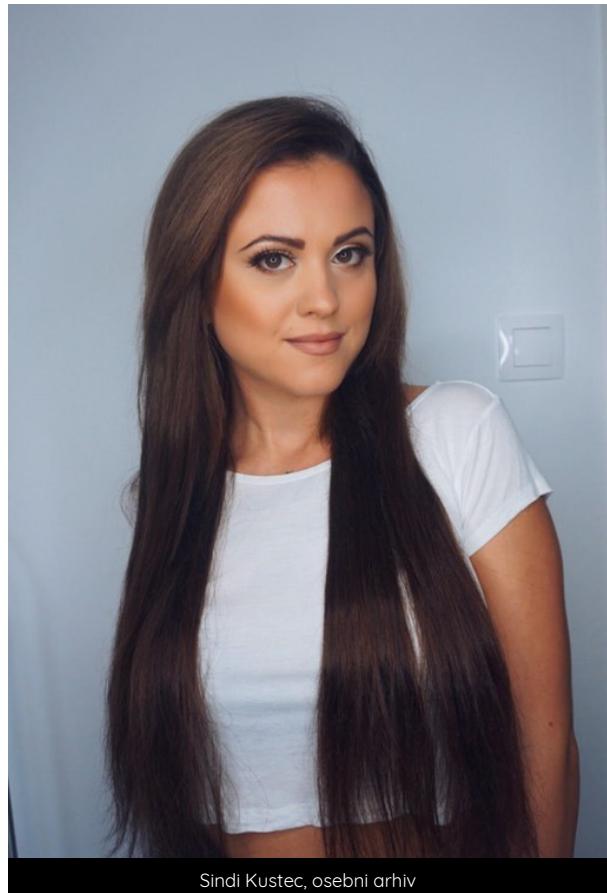
Petindvajsetletna Sindi Kustec je blogerka, prehranska svetovalka, vizualistka ter diplomirana anglistka in slovenistka. Doma je iz Lendave, trenutno deluje v Mariboru, kjer ima svoj studio. Veliko svojega prostega časa preživi v fitnesu, potuje, se ukvarja z modo in seznanja bralce s svojimi življenjskimi izkušnjami. Je ena od tistih, ki so se odločili, da ne bodo samo tarnali, ker niso dobili dela na svojem ozkem strokovnem področju, ampak bodo vzeli usodo v svoje roke.

Od kod toliko raznolikih interesov?

Odkar pomnim, sem imela zelo raznolike interese. Od malih nog so me zanimali jeziki, tako svetovni kakor domač; bila sem tudi pravi knjižni molj, zato izbira mojih študijskih smeri pravzaprav ni presenetila nikogar. Zanimanje za šport, prehrano in ličenje pa se je razvilo šele v poznih najstniških letih oziroma v prvem letniku študija.

Pišeš blog, na katerem deliš nasvete o modi, fitnesu in življenjskem slogu. Kaj te je spodbudilo k temu?

Kot otrok sem pisala dnevnik; včasih samo kakšno stran na leto, včasih pa vsak dan tudi po nekaj mesecev. V času srednje šole sem po odkritju socialnih omrežij svoje misli,

Sindi Kustec, osebni arhiv

ideje, nasvete (in predvsem fotografije hrane!) delila s prijatelji na spletu. V prvem letniku faksa pa sem se vse skupaj odločila strniti v celoto, v t. i. lifestyle blog Sindiana Jones, na katerem pišem o lepoti, modi, kozmetiki in prehrani/fitnessu, pa tudi o lastnih izkušnjah in nekaterih tabujih (anksioznost, panični napadi, motnje hranjenja, kako se spoprijeti z negativizmom na spletu ipd.). Odziv je bil zelo pozitiven.

Ali si se z blogom želeta ukvarjati profesionalno že od začetka?

Vedno sem vedela, da bom pisala. Ampak niti slutila nisem, da bo to pisanje bloga. Ali da bom pisanje bloga kadarkoli lahko štela kot enega izmed svojih »poklicev« (zaenkrat govorim v narekovajih, saj to ni uradni naziv). Blogarstvo je lahko poklic, poznam veliko tujih blogarjev, ki se ukvarjajo samo s tem. Najbolj me zmoti podcenjevanje dela blogarjev, kajti naš vpliv je vedno večji, uspešen blogar doseže veliko ljudi. Ti ljudje se veliko lažje poistovetijo s sebi podobno osebo, tj. blogarem, kakor s suhoperarno reklamo brez uporabniške izkušnje (če govorimo o promociji).

Ali si o tako "drzni" izbiri poklica razmišljala že v srednji šoli?

Nenehno. Nikoli nisem želeta ostati znotraj nobenih okvirjev, težko sem se prilagajala stvarem, situacijam, ki niso bile po mojih meritih, idejah.

Zakaj po končanem študiju slovenščine in angleščine nisi nadaljevala v tej smeri?

Po diplomi sem ugotovila, da ta nič ne velja, če te tvoje delo ne izpolnjuje standartno. Vedela sem, da če želim zjutraj vstajati polna zanosa in biti oseba, ki svoje delo živi, se nenehno izobražuje na določenem področju, ki jo iskreno zanima, moram slediti svojemu srcu in ne delati nečesa samo zato, ker se zdi to prav in se to pričakuje od mene.

Kaj pa konkurenca na trgu?

Menim, da je za trg, ponudnike storitev in podjetja veliko bolj zdravo in učinkovito strateško povezovanje kakor spodkopavanje konkurence in ljubosumje. Konkurenco ni, če si dovolj prepričan v to, kar imaš za ponuditi in prihaja iskreno, z veseljem in dobrim namenom. Menim tudi, da bi ljudje moralni podpirati svoje znance in prijatelje vsaj pol toliko, kot podpirajo "celebrities", zvezdne s televizije.

Kaj meniš o trgu dela v domačem okolju? Ali bi kaj spremenila?

Več prakse in manj teoretiziranja. Govorim iz prakse. Ljudje se enostavno ne znajdemo, ko smo vrženi v banalne, a nujne življenjske situacije. Tako na osebnem kakor poslovнем, kariernem področju. Tuji so nam temeljni ekonomski pojmi in procesi, ki so tako rekoč nujni za preživetje, znamo pa razcepiti polinom (no, jaz ne, z matematiko sva na bojni nogi). Želeta bi, da se ljudi spodbuja k razvijanju lastnih interesov, talentov. Škoda je spregledati toliko potenciala.

Sara Horvat, Zala Kostric, Teja Preradović, 2. a

PREDSTAVITEV

Človek se enostavno navadi oziroma odvadi

Peter Jaušovec je gimnazijo na Dvojezični srednji šoli Lendava obiskoval v letih 1996-2000, zdaj pa že več kot deset let živi v ZDA, zaposlen je v računalniškem velikanu Microsoft. Peter je eden od mnogih, ki so se izobrazili v našem šolskem sistemu, potem pa ni bilo nikogar, ki bi se mu nje-govo znanje zdelo dovolj koristno, da bi ga zaposlil. Ali pa je bilo malo drugače? Mogoče je bilo tako – njegove sposobnosti so prej kot v Sloveniji opazili iz daljnih Združenih držav in mu tam takoj ponudili službo. Še dobro, da pri nas takih, kot je Peter, ne opazijo, ker če bi jih, bi jih pekla vest, da so jim še eno brihtno glavo speljali drugi, tako pa ...

Petrovi spomini na srednjo šolo so lepi: "Na srednjo šolo imam dobre spomine; že od nekdaj me je zanimalo računalništvo in sem točno vedel, kam bom šel po srednji šoli. Kakih posebnih spominov nimam oziroma se trenutno ne spominim, na sploh pa so bili večinoma dobri." Seveda, Peter je eden od tistih, ki so ves čas vedeli, kaj hočejo. V šolo je veliko teže hoditi tistim, ki tega ne vedo, zato v šolanju v resnicu ne vidijo pravega smisla, šolske klopi so jim muka in muka so sami sebi. Muko so jim tudi profesorji, predvsem tisti strogi, Peter pa se spominja prav teh, in to s simpatijo, četudi je vmes padel kak "popravni", taki, kot je Peter, ne iščejo krivide za lasten neuspeh kar naprej pri drugih. "Vsi profesorji so mi ostali v dobrem spominu," pravi, "čeprav je bilo tudi nekaj slabih ocen pa popravnih izpitov, se je vse dobro izšlo in vsi so bili zmeraj korektni. Spomnij se profesorce Lijane Hanc Krapec, ki je vsaj nekatere uspela prepričati, da je beseda "nehče" čista lendavščina in da naj uporabljamo "nekdo"; profesorica Marija Gaál, ki je bila tudi moja razre-

dničarka, nas je naučila, da je Kanada severno od Združenih držav Amerike in ne 'nad' njimi, saj je nad Ameriko samo nebo."

Peter pravi, da iz srednješolskih časov najbolj pogreša brezskrbnost, takrat so bili vsi prepričani, da se jim godi hudo kot nikomur drugemu ne, delali so velike probleme iz nepomembnih stravi, za nazaj pa vidiš, da so bila ta leta čista idila. Nikoli ne bi obiskoval druge srednje šole. Vprašam ga, ali bi se še enkrat vpisal na Dvojezično srednjo šolo Lendava, in on odgovori: "Seveda! Nikoli nisem bil ljubitelj vožnje z avtobusom ali vlakom, tako da je bilo obiskovati srednjo šolo v domačem mestu najboljša izbira."

Po srednji šoli je šel študirat računalništvo in informatiko na Univerzo Maribor. Da bo študiral prav to, je vedel že dolgo, od nekdaj se je zanimal za računalništvo, tako da je bila odločitev za študij in kasnejšo kariero enostavna. To, da ve, kaj hoče, pa so opazili tudi drugi (žal ne naši oz. ne pravočano), še preden je končal študij v Mariboru, je dobil ponudbo iz podjetja Microsoft in že nekaj mesecev po diplomi se je preselil v mesto Redmond v zvezni državi Washington v ZDA.

Glede na to, da je v Ameriki že tako dolgo in tako daleč od doma, da prihaja na obisk v Slovenijo in Lendavo le redko, sem ga vprašala, če bi se kdaj vrnil. Odgovoril je, da mogoče, vendar težko verjamem, ker se je po 10 letih življenja tam že preveč privadil na tamkajšnji tempo in stvari, ki so na drugi strani oceana v marsičem drugačne kot tukaj v Sloveniji. Človek se po toliko letih enostavno navadi (oz. odvadi).

Anja Ftičar, 3. a

ANKETA

Kjer je volja, se najde tudi pot

Dijake zaključnih letnikov smo povprašali o njihovi nadaljnji izobraževalni ali poklicni poti. Kakšni so njihovi cilji in ali je njihovo dosedanje šolanje v skladu s temi cilji?

Martina Madaras, 3. letnik, gastronom

Svojo poklicno prihodnost vidim v gostinstvu, nisem pa prepričana, da bom v tem poklicu delala do konca življenja. Za začetek bi rada izobraževanje nadaljevala v programu PTI v Mariboru in s tem pridobila V. stopnjo izobrazbe. Nato pa se bom po vsej verjetnosti zaposlila v Hotelu Lipa, kjer imam že zagotovljeno delovno mesto. Tam bom, upam, pridobila nekaj izkušenj, potem pa bi rada delala še kje druge, na primer v kakšni restavraciji ali okrepečevalnici. Nekega dne bi rada zasedla tudi kakšen višji položaj.

Mišel Szóke, 4. letnik, kemijski tehnik

Že od nekdaj je bila moja največja želja postati forenzik. Po končani osnovni šoli sem se morala odločiti za srednjo šolo, ki bi se najbolj približala temu poklicu. Ker v Sloveniji nimašo srednje forenzične šole, sem izbrala smer kemijski tehnik, ki je tudi na nek način povezana z mojim sanjskim poklicem. Sedaj zaključujem svoje štiriletno šolanje za poklic kemijski tehnik in bom svojo pot nadaljevala na fakulteti za varnostne vede. Upam, da me bo ta pot pripeljala do želenega cilja.

Maja Gomboc, 4. letnik, gimnazija

Že sama odločitev, v katero srednjo šolo se vpisati, je bila zame težka, čeprav sem že od začetka nekako vedela, da je gimnazija najboljša odločitev, če ne veš, kam naprej. V prihodnosti se vidim v poklicu učiteljice, saj je to eden od mojih „sanjskih“ poklicev. Za bodoči študij sem se odločila po srcu. Zame je pomembno, da počneš v svoji poklicni karieri tisto, kar te osrečuje. Zato sem prepričana, da sem izbrala pravo srednješolsko pot, saj sem imela dovolj časa za premislek o svoji poklicni prihodnosti.

Nastja Škafar, 4. letnik, kemijski tehnik

Po OŠ sem razmišljala o zdravstveni negi in kemijskem tehniku. Spoznavam, da sem pri izbiri izobraževalnega programa malo zgrešila. Kemija me je in me bo veselila in zanimala kot šolski predmet, ne pa kot praktično delo. Na informativnih dnevih sem si ogledala fakultete, ki ponujajo študij fizioterapije. Mislim, da sem kar odločena in se bom prijavila na izredni študij fizioterapije na Alma Mater Europaea. S poklicem fizioterapevtke bom imela več možnosti za samostojno pot, kar je moja dolgoletna želja.

Anita Grah in Lucija Štíhac, 3. a - fotografije: Teo Horvat in Peter Škrilec, 2. d

KOLUMNA

Čas za razsvetljenje

Koga dandanes misel na naš izobraževalni sistem in zaposlovanje na pahne v depresijo. Ko le pomislimo, kaj naš čaka v prihodnosti, nam strah seže vse do kosti. Vsi nam govorijo, kako pomembna je izobrazba, pa nam vendar vsakdanji dogodki dokazujejo nasprotno. Sprašujemo se, ali bomo sploh dobili službo, starostna meja za pokoj je vedno višja in s tem so tudi delavci v povprečju vedno starejši, za mlade pa se ne sprostijo nova delovna mesta.

Nasploh je v šolstvu premalo poudarka na tem, da bi nas pravili na življenje in nam dali izkušnje. Od nas zahtevajo bizarne stvari, ki so se jih še pred nekaj desetletji učili šele na fakultetah. Potem se vprašamo, ali so naše umske sposobnosti res toliko večje ali pa je to le kopiranje nesmiselnih podatkov, ki jih pozabimo še isti trenutek, ko izstopimo iz učilnice po opravljenem testu. Seveda so nekoč tudi študirali le redki, danes pa je študentov vse več in pri tem ne veš, ali gredo študirat v upanju, da bodo z boljšo izobrazbo lažje dobili delo, ali pa zato, ker ne dobijo dela in ne želijo doma brezdelno posedati.

V naši državi gre denar za vse drugo kot za to, za kar bi ga morali v prvi vrsti porabititi. Mladi smo povsod na zadnjem mestu, kot da se ne zavedajo, da na nas svet stoji, da smo mi prihodnost. Vse to se začne že v šoli, ko namesto da bi te izobrazili in te nau-

čili koristne reči, zahtevajo od tebe nesmisle in te vključujejo v vse možne projekte, ki so dobri predvsem za ime šole (kajti živimo v družbi, kjer je lepa zunanjost pomembnejša od notranjosti, ki je vse bolj gnila). Učijo nas, kako pomemben je naš glas v svetu, če pa slučajno proti čemur koli protestiraš, te utišajo in ti rečejo, da je bolje potrpeti, kot pa se upirati. Torej nas potem takem že v šoli učijo, da je najboljše biti ovca in vsemu tiho slediti. Ko vse pogledamo z drugega zornega kota, vidimo, da so šole, univerze, fakultete postale nekakšne blagovne znamke na tržišču, ki med seboj tekmujejo, katera bo pritegnila več strank, torej dijakov in študentov, s tem pa državnega denarja. Promotorji pa smo prav dijaki in študenti, ki po navodilih profesorjev in ravnateljev moramo čim lepše prepleskati votlo notranjost.

Torej se osnovni problem celotnega sistema začne že v samem šolstvu, kjer iz kreativnih mladih ljudi delajo pridne in pokorne državljanke, s katerimi potem brez težav manipulirajo ob vsakršni priložnosti. Čas je, da se mladi prebudimo in vajeti vzamemo v svoje roke, se upremo, tako v šolstvu kot v političnem smislu. Kajti prav stari ideološki vzorci so vir vseh težav. Vso to stanje ni naključje, ampak je posledica kopiranja težav že več desetletij. Zato je čas za nove obraze, zato je čas za spremembe.

Anja Ftičar, 3. a

Anja Ftičar - fotografija: Teo Horvat in Peter Škrilec, 2. d

Beszélgetés a béke nagykövetével

Iskolaujságunk előző oldalain olvashattátok, hogy mi, újságíró-pályáztunk részt vettünk az Obrazi prihodnosti, azaz a Jövő arcai országos projektben, amelyet a Dnevnik napilap szervezett. Írásainkat meg is jelentették az egyik áprilisi számban. A záró rendezvényre, melyen a résztvevők átvehették elismerésüket, Ljubljanában került sor.

Az ünnepség első részében szólt hozzánk pár szót a Dnevnik főszerkesztője, Miran Lesjak, illetve a szlovén oktatási miniszter, Dr. Maja Makovec Brenčič. Mindketten elégdettségükkel fejezték ki a projekt végeredményét illetően, igaz, ezt sablonosan és diplomatisusan tették. Csak remélhetjük, ténylegesen el is olvasták sorainkat, és várhatunk valamiféle pozitív változást, esetünkben az oktatás terén.

Ezt követően átsétáltunk az elnöki palotába, ahol abban a megtisztelésben részesültünk, hogy végighallgathattunk egy interjút a 2003-as béke-Nobel-díjas Shirin Ebádival. Az iráni nő gondolatmenetét és életelvezetőt több mint egy tucat könyv lapjain örökölte meg. A beszélgetés folyamán olyan témaikat firtattak, mint a tolerancia, béke, kudarc és egyenlőség. Úgy vélem, eszméi mélyen megbecsülendők, ezért néhányat fölvázolnék.

Shirin Ebadi élete és munkássága csodálatra méltó, hisz nemcsak kvíló ügyvéd, aktivista és író, hanem családanya és jó barát is egyben. Pont az effajta hozzáállásra figyelmeztetett bennünket is: életünket ne napról napra éljük, és egy napra ne egy egész egységeként tekintsünk. Egy nap ugyanis huszonegy órából áll, és ennyi idő alatt csodákat és álmodat lehet valóra váltani. Dolgozzunk magunkon, készségeinken és képességeinken ahelyett, hogy kifogásokat keresnénk! A kudarc pedig ne gátként álljon utunkba, hanem újabb lendületet adva segítsen célunk elérésében! Akárcsak egy doboz átugrásakor: ahhoz, hogy sikeresek

legyünk, hátrálnunk kell, ezzel lendületet kapva, új erővel vághatunk neki a kihívásnak.

Shirin Ebadi esetében, mint ahogy bármely más Iránban született és nevelkedett nő számára is, a gondolkodás bűnnek számított. Emiatt került börtönbe a béke hirdetője. Hihe-tetlen, hogy miközben a világ egyik végén az individualisták pl. a nemük megváltoztatásáért harcolnak, másutt nők, alapjogai kiharcolásáért emelve szót, szabadságukat veszítik. De mégsem hagyják annyiban! Shirin asszonny a közönségen ülő diáktársunk, Toplak Anna azon kérdésére, mi-szerint feminista-e, azt válaszolta, hogy igenis hangos feministá, aki hirdeti a nők és férfiak egyenlőségét. Azt, hogy a világon lenne hely, ahol a nők teljes mértékben egyenrangúak a férfiakkal, cáfolta. Keleten óriási szakadék van a két nem között, miközben Európában a nők jogilag egyenrangúak, viszont nem kapnak ugyanannyi lehetőséget, mint egy Y-kromoszómával, ám ugyanolyan tapasztalattal rendelkező egyén.

Túltárgyalta, de mégsem teljesen érthető tematika a bevándorlási ügy. A hallgatóság köréből egy olyan kérdés is elhangzott, amely a felelem, illetve a tudatlanságból fakadó tasztató érzés feldolgozásának esélyeit latolgatta. Shirin Ebadi úgy véli, félelmünk megértéséhez és feldolgozásához nem megijednünk kell e veszélytől, hanem azt föl kell mérnünk. Vagyis a sokak szerint kereszteny Európát fertőző migránsok előli féleelmet ne hagyjuk eluralkodni, annál inkább felül kell bírálni. Ha pedig ez a belső folyamat a tömegekben elindul, fönnyel a változás esélye. Hisz a társadalmat csak úgy változtathatjuk meg, ha magunkból indulunk ki, és önmagunkban keressük a javíthatót, esetleg hozzállásunkon, életelvezetéken változtatunk. Aki már valaha is táborozott, tudja, hogy csak annyit vehet ki a közös kosárkból, amennyit bele is tesz. Ugyanez vonatkozik a társadalomra. Csak annyit várhatunk el tőle, amennyit mi is befektetünk annak alakításába.

Folytonosan globalizálódó világunkban fönnyel a kultúrák teljes összesedésének veszélye. De ne felejtsük! A salátának is akkor lesz igazán finom íze, ha az összes alapanyag ízét külön-külön is érezhetjük. Próbáljuk csak összetumixolni! A produktum már íz- és jellegtelenné lesz. Ha ezt nem tennénk meg egy tál zöldséggel, miért tennénk meg kultúrákkal és személyiségeinkkel? A tolerancia nem arról szól, hogy elfeledjük, kik vagyunk legbelül, hová nyúlnak vissza gyökereink, hanem arról, hogy emberhez méltó tiszteettel és alázattal fordulunk embertársaink felé.

Végi Noémi, III. a
fotografije: Peter Škrilec, 2. d in Štefan Kardoš

Špela Vučko, 3. a

#ME TOO ALI
PREPROSTO:

Proti nasilju nad ženskami (in vsemi drugimi)

Dandanes zelo aktualna tema je nasilje nad ženskami, o katerem je še kako potrebno govoriti in ljudi seznaniti o njem.

V Hollywoodu se je začelo gibanje **#Me Too (Jaz tudi)**, ki je proti nasilju nad ženskami, gibanje se je pojavilo med zvezdnicami, saj so do svoje slave in glavnih vlog lahko prišle le s svojevrstno prostitucijo. Gibanje je uperjeno predvsem proti spolnemu nadlegovanju žensk.

Ženske niso žrtve spolnega nasilja le v Hollywoodu, ampak tudi v Sloveniji. Statistični podatki govorijo, da je več kot 20 odstotkov vseh žensk doživelovo nasilje in vsaka sedma je v času svojega življenja bila posiljena.

KAJ SPLOH JE NASILJE?

Lahko ga definiramo kot zlorabo moči v odnosih, ki temeljijo na neenakosti, ko z uporabo sile želimo doseči nadzor nad drugim. Poznamo spolno in fizično zlorabo, poznamo pa tudi psihično nasilje, sem spadajo osamitev, poniževanje in čustvena zloraba ter grožnje. Najbolj razširjena oblika nasilja pa je psihično nasilje, ki se začne z nadzorom, manipuliranjem, žaljivkami, vpitjem in grožnjami. Menim tudi, da veliko otrok doživlja psihično nasilje s strani vrstnikov. Tudi sama sem bila deležna žaljivk, zaničevanja in vzbujanja občutka manjvrednosti, zato zelo dobro poznam ta občutek, ko te nekdo psihično zlorablja.

Nočem biti
tiko in trpeti!

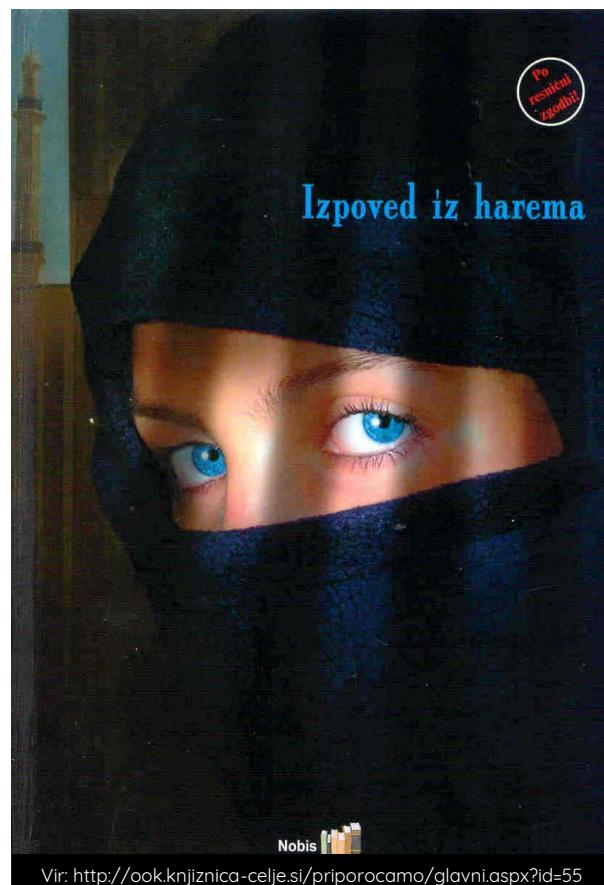
Velik problem pa je, da zelo malo žensk spregovori o nasilju zaradi strahu pred partnerjem ali zaradi sramu pred drugimi in spomini. Tudi sama nisem o tem govorila, ravno zaradi sramu. Nasploh zelo malo žensk spregovori o spolni zlorabi in v večini primerov se posilstvo ne prijavi policiji in tako nasilneži niso kaznovani za svoja dejanja.

Pomoč lahko poiščemo pri nevladnih organizacijah, na raznih srečanjih oseb, ki so bile žrtve nasilja, na policiji, centrih za socialno delo. Če se počutimo ogroženo, pa se lahko zatečemo v krizne centre, ki delujejo vse dni v tednu, 24 ur na dan, za daljše obdobje bivanja pa so na voljo varne hiše, ki se nahajajo na tajnih lokacijah in so varovane. Sama tudi menim, da bi ženske morale govoriti o tem, da bi se moralno ustanoviti neko svetovno gibanje in nasilju reči NE, saj je zapisano, da smo ženske enakovredne moškim. Zakaj v praksi temu ni tako, pa je uganka.

Ne smemo spregledati, da se nasilje dogaja tudi nad moškimi. Mogoče jih večina doživlja le psihično nasilje, saj pa

tudi nekateri, ki so žrtve fizičnega in tudi spolnega nasilja. Veliko psihičnega nasilja se dogaja v otroških letih, tu želim izpostaviti norčevanje fantov iz vrstnikov zaradi videza ali pa zaradi kazanja moči in znanja. Že ena napačno izrečena beseda lahko izzove udarce, že samo napačen korak pretep.

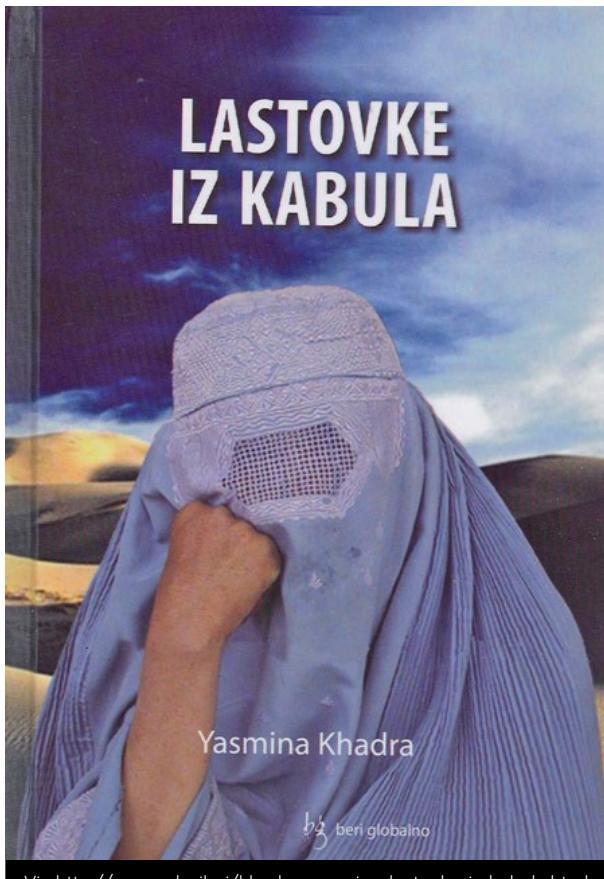
Že od nekdaj se tudi književnost ukvarja z nasiljem. Nekajčno sem izbrala dve knjigi, ki govorita o nasilju nad ženskami, le da so ženske v različnih družbenih vlogah.

Vir: <http://ook.knjiznica-celje.si/priporocamo/glavni.aspx?id=55>

Prva knjiga je **Izpoved iz harema**. Avtor knjige je neznan in ni nobenih podatkov, kje in kdaj so potrdili, da so podatki resnični. V slovenščino jo je prevedel Igor Jovanov. Knjiga Izpoved iz harema govori o mladi Beograjsčanki, ki je delala v trgovini. Nekega dne prideta moška in ji ponudita izvrstno, dobro plačano delo v Rimu. Ker je hrepela po boljšem življenju, se je odločila zapustiti Beograd. Ko je prispela v »Rim«, je morala izstopiti iz avta. Tam so jo čakali moški, ki naj bi jo peljali na novo delovno mesto in v stanovanje. Vendar ni prispela v Rim, temveč v Dubaj. Rim je bil le pretveza, saj so jo prodali kot spolno sužnjo nekemu bogatemu šejku. V haremu je bilo še veliko drugih deklet, s katerimi se je kasneje spoprijateljila. Večkrat je želeta pobegniti, vendar so jo vedno opazili in je bila kaznovana. Bila je tepeva in nekaj

dni zaprta v samico. Vedno je morala biti na voljo svojemu »šefu«, brez kakršnega koli izgovora. Ker je bila lepo dekle in ker je šejka policija zaprla, so jo prodali naslednjemu, turškemu šejku. Iz harema je poskušala pobegniti več let, njeno pot so spremljale takšne in drugačne nevarnosti, strah in bes. Na koncu knjige se leta 1995 uspešno vrne domov. Bila je vesela, žalostna, srečna in besna, brez besed. Starša ves ta čas sploh nista vedela, kje je njuna hčerka.

Vir: <http://www.mb.sik.si/khadra-yasmina-lastovke-iz-kabula.html>

Druga knjiga so **Lastovke iz Kabula**, ki jo je napisal alžirski pisatelj Mohamed Moussehoul, pod umetniškim imenom Yasmina Khadra, ki se je rodil 10. januarja leta 1955. Bil je pripadnik alžirske vojske vse do leta 2000, sedaj pa živi v Franciji, kjer tudi dela. Ta knjiga je njegovo najbolj znano delo, izšla je leta 2002. Knjiga prav tako govori o nasilju nad ženskami. Govori o tem, kako moški zaničujejo ženske. V središču romana sta dva zakonska para, Atik in njegova na smrt bolna žena Musarat, na drugi strani pa sta Mohsen in njegova žena Zunajra, ki pa sta v času nasilne oblasti talibakov izgubila vse, razen drug drugega. Knjiga se začne z javno usmrtnitvijo ženske, ki naj bi varala. Kamenjali so jo in Mohsena zagrabi nekaj, da tudi sam v njo zaluča kamen. Ker mu ta dogodek ne da miru, se izpove svoji ženi Zunajri. Ta do njega s tem izgubi spoštovanje in ljubezen, sama mu tega ni bila zmožna odpustiti, ponižal in ranil je žensko. In takrat se Mohsenu življenje obrne na glavo. Tudi sam si očita to dejanje in najbolj ga muči hladnokrvnost lastne žene.

Atik je bil ječar v ženskem zaporu. Bil je naveličan svoje službe in tudi svoje bolne žene. Velikokrat se je zatekel v zapor, da ne bi prenašal ženinih muk. Nekega dne tam spozna žensko, ki je obsojena na smrt. Na plan pridejo čus-

tva do te ženske, Zunajre. Ko pride dan njene usmrtnitve, namesto Zunajre v smrt pošlje svojo bolno ženo Musarat, ki ji je tako ali tako ostalo le nekaj dni življenja zaradi bolezni.

Rada bi izpostavila, da se v enem od lokalov na ulici srečata dva stara prijatelja, Mirza in Atik. Začneta govoriti o tem, kako zelo bolna je Atikova žena in da nima nikogar na tem svetu, razen njega. Čutil se je dolžnega, da skrbi za njo in da jo na nek način ljubi. Mirza je bil razočaran, da je tako govoril o ženski. Zanj je ženka ničvredna, Bog jo je postal samo zato, da je možu vedno na razpolago in da skrbi zanj, mož pa ji ne sme dajati utehe in tolažbe, saj si ženska tega ne zaslubi. Po drugi strani knjiga govoriti o Kabulskih ulicah, kjer se nič ne dogaja, človeškost propada, veliko je beračev.

Obe knjigi sta si med sabo podobni, obe govorita o usođah žensk in o nasilju nad njimi. Meni osebno je všeč že to, da so ženske sploh upale spregovoriti o tem. Izpoved iz Harema je laža za razumeti, saj govor le o eni ženski in se zgodba ne prepleta, taka je namreč knjiga Lastovke iz Kabula.

Ženske se vedno bolj zavedajo svojih pravic, tudi mnogi moški jih pri tem podpirajo, vendar je splet okoliščin pri vsakem posamezniku oziroma posameznici vedno drugačen. Položaj žensk na splošno pa se počasi izboljšuje in je nasilja manj. Potrebno pa je še omeniti, da se vedno več nasilja izvaja v službi, veliko pa je tudi izsiljevanja preko spletja. Upam, da bodo v svetu, v katerem živimo, številke o žrtvah nasilja padale in da okoliščine ljudem ne bodo izgovor za nasilna dejanja.

Darja Žalik , 3. b

Fotografija: Aleksander Starič, 1. f

Peter Škrilec

Predstavljamo dijaka Petra Škrilca, učenca 2. d-razreda, program Strojni tehnik, ki smo mu zastavili nekaj vprašanj in objavili nekaj njegovih fotografij.

Kdaj in kako si začel fotografirati?

Fotografirati sem začel leta 2013, ko so starši kupili nov fotoaparat. Prve fotografije, ki so bile razstavljene, sem posnel leta 2014, ko smo dopustovali v Dalmaciji in se odpeljali tudi proti Mostaru v Bosni in Hercegovini. Tam sem posnel svojo prvo fotografijo; bila je razstavljena leta 2014 na razstavi Fotografije štirih dežel pri Gradu na Goričkem; tega leta sem se včlanil v Foto video klub Lendava, katerega ustanovni član je tudi moj stric. Uspešen sem bil na raznih tekmovanjih. Sprejeli so nekaj mojih fotografij na mednarodne natečaje Fiap, prejel sem zlato priznanje na državnem tekmovanju iz fotografije 2018.

Zanimivosti iz otroštva?

Kot otrok sem rad gledal formulo 1 in vedno so me zanimali tovornjaki ter tehnika.

Kaj rad fotografiraš?

Najraje fotografiram pokrajine.

Nasveti za začetnike?

Lahko bi rekli, da je danes že vsak fotograf, saj s seboj nosi telefon, ki ima odlično kamero in z njo fotografira. Z vajo in vztrajnostjo se daleč pride.

Prejete nagrade:

- 2 sprejeti fotografiji na salonu Fiap Panonna reflections 2017
- sprejeta fotografija na 39. bienalu Fiap za mlaude v Bolgariji
- zlato priznanje na državnem tekmovanju iz fotografije 2018

REPORTAŽA

Umetnost po žensko

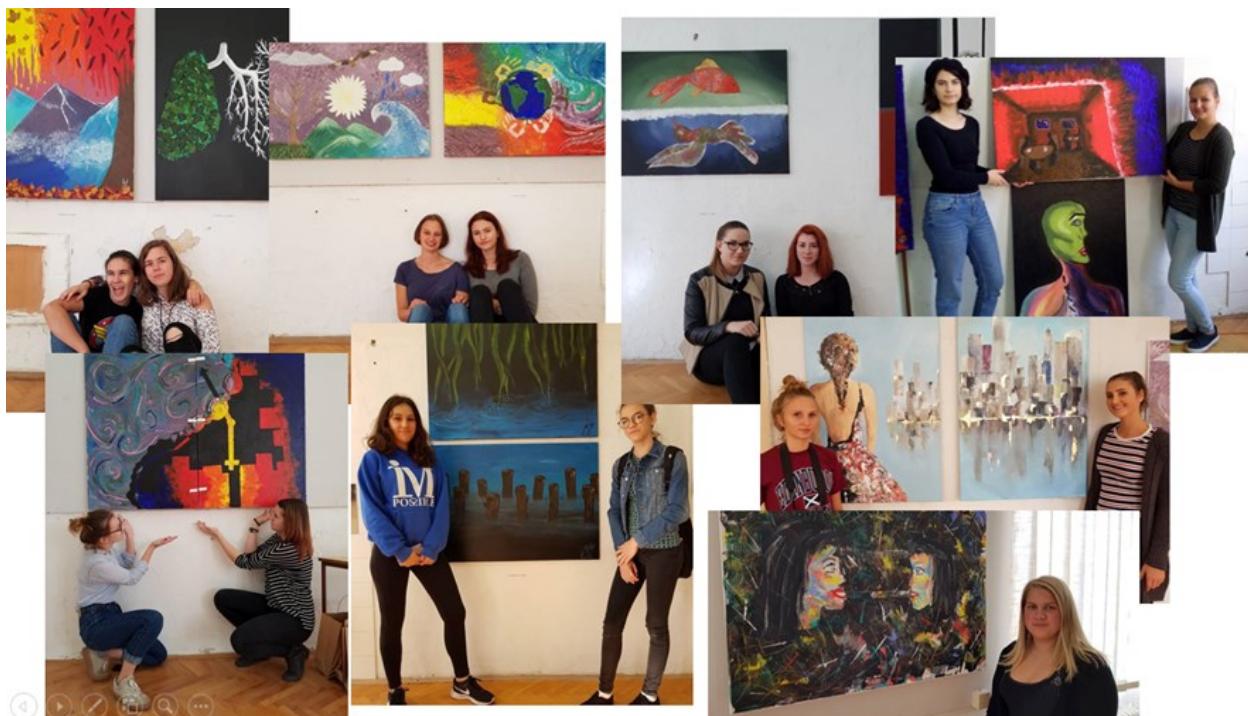

Od 18. do 20. novembra 2017 je v Lendavi potekala mednarodna likovna kolonija, ki so se je poleg dijakinj naše šole udeležile tudi dijakinje iz Ljutomera, Nove Gorice, Monoštra, Varaždina in Bad Radkersburga. Bilo nam je smešno, da smo bila sama dekleta, saj se je zdelo, kot da je fantom bilo prepovedano priti.

V sredo ob 10. uri zjutraj smo se vse sodelujoče zbrale na Dvojezični srednji šoli Lendava. Sprejel in pozdravil nas je pomočnik ravnateljice Tibor Tomšič. V amfiteatru na šoli je potekalo žrebanje parov dijakinj, ki so naslednje tri dni sku-

paj likovno ustvarjale. Med žrebanjem sem bila seveda zelo vznemirjena, saj sem si želeta gostjo, s katero bi se takoj dobro ujela in ki ne bi bila zadržana. Ko sem prebrala ime na listku, sem bila prestrašena, saj se nobeno dekle ni odzvalo. Profesorica mi je povedala, da sem izžrebala Katarino iz Nove Gorice, ki pa še ni prispeла. Ko sva se prvič videli, sva se obe nasmehnili, vendar se nisva kaj veliko pogovarjali.

Še pred kosilom smo si na lendavskem gradu ogledali razstavo Salvadorja Dalija, s katerim se ne želim niti primerjati, saj če bi hotela postati pol tako dobra umetnica, kot je

bil on, bi potrebovala še veliko vztrajnosti in trdega dela. Čeprav je Dali eden najbolj znanih in cenjenih umetnikov, moram priznati, da mi njegova umetnost ni ravno blizu. Po razstavi smo se odpravile v prostore stare DOŠ II, kjer smo imele pripravljen atelje za slikanje. Najprej smo doobile teme, na podlagi katerih smo začele slikati. Takojo ko sva s Katarino začeli slikati, sva se začeli pogovarjati, kot je pri dekletih v navadi. Seveda na začetku nisva imeli prav nobene zamislji, kaj bi naslikali, zato sva gledali k sosedam, a to naju je samo še bolj prestrašilo, kajti one so že začele slikati, medtem ko sva midve imeli prazni platni. Po šestih urah slikanja smo se napotili na večerjo v picerijo Popaj, kjer smo se družili in zabavali. Ob osmi uri zvečer so po naju prišli starši in naju odpeljali domov. Doma nam je Katarina zaupala, da ima prav ta dan rojstni dan, zato smo jo odpeljali na tortico. Večerne urice v domačem okolju so bile vsekakor najprimernejši čas za približje spoznavanje s Katarino, ki sem jo gostila naslednje tri dni.

Naslednje jutro smo se ob 8. uri ponovno vsi srečali v ateljeju in nadaljevali s slikanjem. S svojim izdelkom sprva nisva bili zadovoljni, a ko sva ga začeli dopolnjevati, nama je postal zelo všeč. Mentorice so nama svetovale veliko različnega, vendar nisva vsega upoštevali, saj sva sledili svojim idejam. Popoldne smo si na izletu z avtobusom ogledali Otok ljubezni, mlin na reki Muri, muzej kasaštva in ljutomersko umetniško galerijo. Najbolj me je prevzel muzej kasaštva, saj sem lahko videla konje, ki jih s sestro obožujeva. Po napornem dnevu smo ob živi glasbi na ljutomerski šoli preživeli prijeten večer. V Lendavo smo se utrujene vrnile zelo pozno, zato smo zelo hitro zaspale.

V petek smo bile zelo vznemirjene, saj smo vedele, da bodo naše slike razstavljene in ocenjene tudi s strani umetnikov. Na razstavo je prišlo kar nekaj obiskovalcev, med njimi so bili tudi profesorji naše šole. Razglasili so tudi zmagovalki, to sta bili Hana Kosednar in Lara Kosi. Šele po vsem tem smo dojeli, da je napočil čas, ko se bodo naše gostje vrnile domov. Preplavila so nas čustva, bilo je polno objemov, zadnjih fotografij in lepih pozdravov.

In kaj povedati za konec? Kaj izpostaviti? Ne vem ... Morda to, da me že od začetka druženja z novimi dekleti ni bilo strah, saj sem že v osnovni šoli sodelovala pri izmenjavah, o katerih lahko povem same pozitivne stvari. Tudi tokrat je bilo odlično. Glede likovne smeri pa lahko povem to, da me je profesorica Fortuna Lazar za umetnost navdihnila in spodbujala že v osnovni šoli. Poleg profesorice Fortune Lazar bi zelo pohvalila tudi profesorico Mihelo Baumgartner, ki je za nas lepo skrbela od prvega do zadnjega trenutka. Na likovnem področju smo se naučili veliko novega in zanimivega, saj so nam nasvete dajale tudi profesorce drugih šol, veliko pomoči pa nam je nudil tudi umetnik Dubravko Baumgartner. S Katarino sva bili navsezadnje ponosni, saj sva dosegli drugo mesto.

Izredno se veselim in pričakujem naslednjo likovno kolonijo, ki naj bi naslednje leto bila nekje drugje. Upam, da se bom ponovno lahko veliko naučila o umetnosti in srečala vsaj nekatere od teh deklet, s katerimi sem preživila čudovite tri dni.

Ema Žoldoš in Kaja Škrban, 1. a

OLVASÁS

Szabad elme, szabad lélek

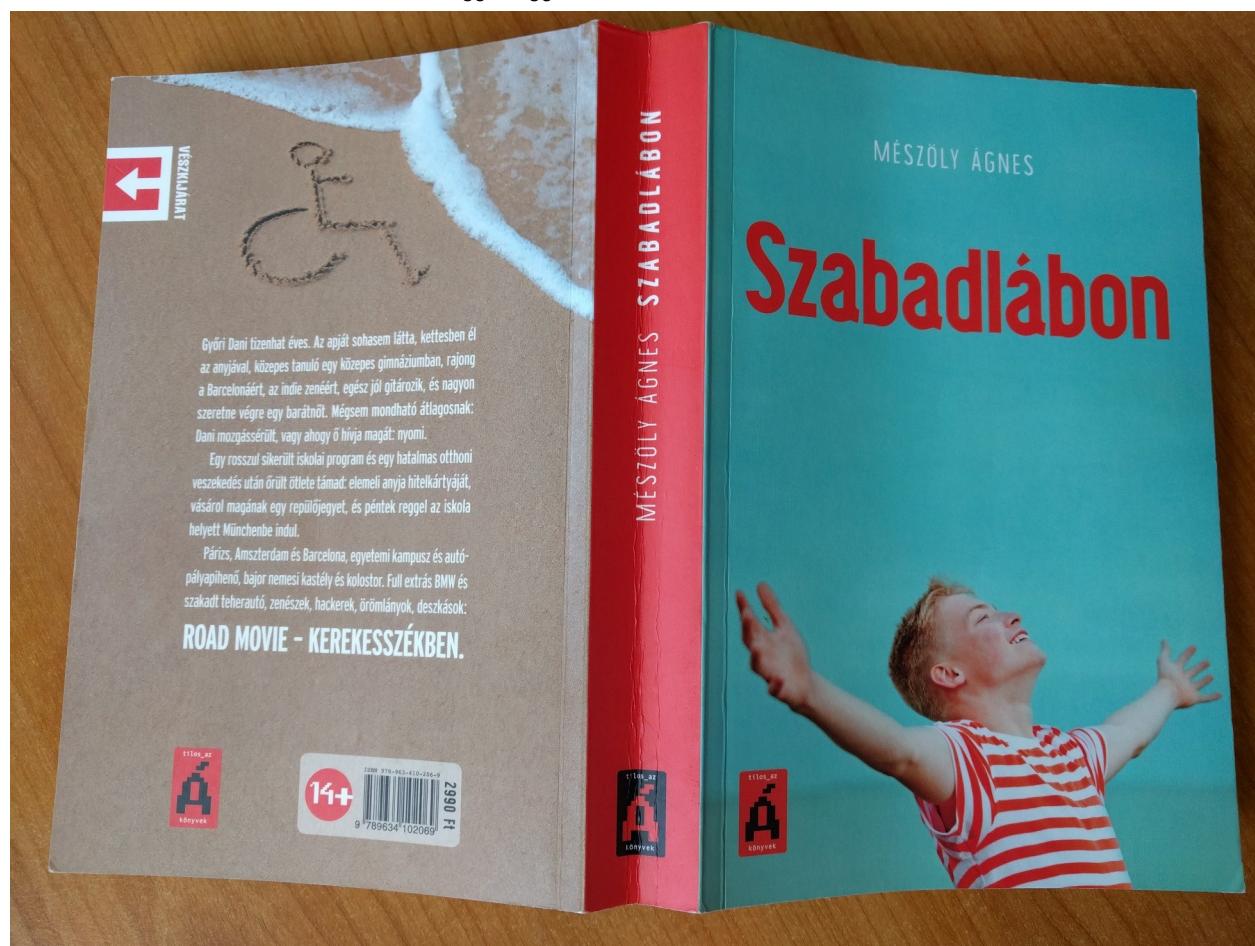
Az idei Petőfi Sándor tanulányi versenyre Mészöly Ágnes Szabadlábon című regényét jelölték ki. A versenyzők feladatlapot oldottak meg, majd szempontok szerint írtak fogalmazást. Az alábbiakban Horvat Lara negyedikéves gimnazista írását olvashatjátok, majd a diákok által, a feladatlapban megfogalmazott gondolatokat arról, milyen is a jó tanár. A regény főszereplője ugyanis egy mozgássérült gimnazista fiú, akinek kiváló osztályfőnöke van, akad viszont olyan tanára is, aki kevésbé jól végezi munkáját.

Amiota világ a világ, az emberek folyton mozgásban vannak, utaznak. Van, aki ez az életstílusa, és vannak olyanok, akik munkájuk miatt tesznek meg naponta sok-sok kilométert. Akadnak viszont olyanok is, mint Győri Dani, aki azért kelt útra, mert elege lett a sok hazugságból, a bezárt-ságból és a szabályokból.

Dani eredetileg apjához indult Németországba, aki várta a sosem látott fiát a reptéren, ám mit sem tudott annak rokkantságáról. A fiú viszont az utolsó pillanatban megijedt, mivel úgy gondolta, apja nem tudná elfogadni őt, ha kiderrülne róla az igazság. Ezért inkább a reptér mosdójába húzódott vissza, és megvárta, amíg apja hosszas várakozás után hazaindult. Dani ezek után döntött úgy, hogy nem

megy haza anyjához, hanem megvalósítja álmát, és elmegy Barcelonába egy focimeccsre. Ahhoz képest, hogy egyedül volt – a kerekesszékkel és a gitárrával –, és nem volt se kocsija, se szállása, Dani bátran és elszántan (csökönösen?) indult neki a világnak. Teli volt reménnyel és elvárásokkal, és elképzelte, ahogy célba ér... Ám útja hosszúnak bizonyult, és nem is volt mindenig rózsás. Ennek ellenére nem adta fel, kitartóan folytatta. Megbirkázott még a legnagyobb feladatokkal is, csakhogy láthassa kedvenc csapatát élőben játszani. Szép példa a kitartására a Grenoble-ból vezető útja, amikor is a strandról tekerte a tolókoziját a legnagyobb melegben. Már majd eszméletét vesztette, mégis megállás nélkül, emberfeletti erővel tolta magát előre. A célja lebegett előtte, akaratereje pedig továbblendi tette.

A hosszú út során sok emberrel találkozott, más-más életformákkal és személyiségekkel ismerkedett. Megtanulta, miként kell megbecsülni a nehezen megkeresett pénzt és azt, hogyan kell utazóként a lehető legjobb megoldásokat megtalálni szállás- és élelemszerzés szempontjából is. Dani „ürés lapként” indult a világba, és útja során új és érdekes történésekkel gazdagodott e papírlap. Megtanulta és megérezte, milyen az, ha valaki olyannak szereti, amilyen. Veszteségen is volt része, hiszen a vonaton ellopották gitájrát,

megélhetésének egyetlen forrását. De nem adta fel, hiszen szinte minden jött valaki, akinek kedvessége és jószívűsége révén kijutott a slamasztikából. Utazása során megtanulta, hogy vannak még kedves emberek és olyanok is, akik jötetükért cserébe semmit sem várnak. Egyszerűen van benne annyi emberség és jókarat, hogy segítenek, bárki is legyen a rászorú.

Dani kiskorában szegyellte testi fogyatékosságát, és nem volt hajlandó másképp tekinteni a világra. Klára segítségével azonban megtanult botokkal járni, valamint gitározni, ezek után barátokat is szerzett. Az úton nagy hasznát vette ezeknek a képességeknek, sok embert lenyűgözött pl. azzal, hogy tud botokkal járni. Gitártudása már az első napon egy új ismerőst sodort útjába, aki szálálist biztosított neki. Senki sem törödött azzal, hogy tolókocsiban van. Így Herr von Brotfeld sem a rokkantat láttá benne, hanem a tehetséget, ezért is kínált fel neki egy ideiglenes munkát. Dani most már

ZED, Dani osztályfőnöke a jó példa arra, hogy egy tanár lehet pedagógus. A gyerekeket felnőttekkel kezeli, racionálisan, higgadtan tekint a dolgokra. Megfontolt, tudja, mikor mit kell tenni. Nem vaktivál el a fiktív „tények”, a dolgok minden oldalát megvizsgálja. Hinkelmann tanár - vele ellentétben -, nem tudja jól megítélni a dolgokat, elhamarkodottan cselekszik, és minden el lehet hitetni vele, a munkáját hanyagul végzi, rossz példát mutat a diákoknak. Az általam öt legfontosabb tanári tulajdonság a következő: lojalitás, racionális gondolkodás, diszkréció, öszinteség és megfontoltság. A tanár maradjon lojalis a munkájához, diákjaihoz, és viszonyuljon tisztelettelőre irántuk. Diszkréten, racionálisan átgondolva hozzon döntést, jól tervezze meg munkáját. Megfontoltan, de szigorúan végezze tanári/pedagógiai és nevelői munkáját.

Horvat Lara, IV. a

A tanárok tanítanak, a pedagógusok tanítják az embereket. Hinkelmann tanár - jó példa a tanárra: azért van a tanteremben, mert egy bizonyos tananyagot elő kell adnia a diákoknak, és cserébe ezért pénzt kap, a diákok pedig mindezt elfogadják, és tanulnak vagy megbuknak. A pedagógus ezzel ellentétben érdekesen adja elő az anyagot, nem csak a pénzszerzés a célja, hanem az, hogy a diákoknak minél érdekesebben adják át tudását, hogy könnyebben tanulhassanak, és segít is nekik, ha megkérlik rá, vagy észreveszik, hogy segítségre szorulnak. Erre ZED a jó példa, aki komolyan beleélte magát az osztályfőnöki szerephez, és segítette diákjait, velük van jóbanrosszban. A jó tanár tehát segítőkész, kedves (nem sértegeti), a tudását akarja átadni a diákoknak, akiket elfogad olyannak, amilyennek, és szereti a munkáját.

Gjurin Gloria, II. a

a lehető legtöbbet hozta ki magából és a képességeiből. Nem volt elfoglalva az azzal a gondolattal, hogy valamire képtelen lenne. Azt tartotta szem előtt, miként tudná a legeslegjobban kihasználni képességeit. És ez sikerült is neki.

A könyv címe Dani utazását jelöli: szabadlábon, szabadon élte meg, érzékelte a világot, mégha testi fogyatéka is volt. Bebizonyította, hogy nem a külső a fontos, mint ahogy az sem, ki honnan származik, a célpontok eléréséért ugyanis magunknak kell megdolgoznunk, harcolnunk. mindenki egyedül dönt a saját szabadságát illetően, ezt nem veheti el tőlünk senki. Harcolnai és küzdeni kell érte.

A szabadság azonban nagy teher is, hiszen bárkivel, bármihez, bármi megtörténhet. „Szabadlábon” az ember megélheti élete legjobb vagy legrosszabb pillanatait, de a lényeg az, hogy közben él. Hiszen az él igazán, akinek szíve tiszta és szabad.

Hinkelmann nyanya - elnézet, tanár - az iskolákban tanítók csodálatos példája. Kivételez a diákokkal, vannak kicsi kedvencei, mindenáron őket védi. Szerintem ő nem pedagógus. Egy pedagógus ugyanis figyelembe veszi a diákok érzéseit, gondolatait. Érdekesen próbál rájuk hatni, hogy tanuljanak. ZED egy nagyon jó példa erre, mert észrevette, hogy Danival nincs minden rendben, és próbált neki segíteni. Szerintem egy jó tanár nem kivételez. Ha szükség van rá, rendbeszedi a diákokat, de közben nem alázza meg. Tisztában van a diákok képességeivel, és nem várja el tőle az elérhetetlent. Empatikus, lehet tőle tanácsot kérni. A legfontosabb, hogy nem kétszínű, és szereti azt, amit csinál.

Horváth Eszter, II. a

Hinkelmann tanár - tipikus példája a már kioregedett, nyugdíjra váró tanárnak, akit csak a saját osztálya érdekel. ZED fiatal. Nem magát helyezi előtérbe, hanem a diákjait. Ha látja, hogy gondjai vannak, segít, velük örül a sikereiknek, buzdítja őket, és bátorít, ha valami nem sikerül. Mindig a legjobbat hozza ki a helyzetből. A fiatalokat is emberszárma veszi. Igazságos. Szerintem a jó tanár meghallgat, tud tanácsot adni. Nem maga miatt tanár, hanem a diákjaiért. Tud dicsérni, de ha kell, kritikát is mond. Nincs kedvence, mert mindenki a kedvencje. Mindenekelőtt ember-séges és igazságos.

Toplak Anna, II. a

Nem minden tanár pedagógus. Tanítani és nevelni nem ugyanaz. A tanár ledarálja a tananyagot, a pedagógus pedig töröklik a diákok érzéseivel, gondolataival is. Igaz, ZED szidott, ha szidni kellett, de dicsérít is, ha volt érdem. Hinkelmann tanár - személyeskedős rikácsolásával pedig nem érdemli ki a pedagógus megnevezést. Szerintem egy tanár attól jó, ha annyit követel, amennyit maga is befektet a tanításba. Az a jó tanár, aki értelmet önt a diákokba, és aki a tanítás által nevel is, a tanításhoz való viszonyulása pedig energikus és kedvcsináló, és sosem feledkezik meg arról, hogy nem az ő tantárgya áll a világmindenség középpontjában.

Végi Noémi, III. a

BRANJE

Aktualne knjige

Štiri knjige, ki so jih prebrali dijaki ne 1. a-razreda in so bile v letošnjem šolskem letu aktualne iz različnih razlogov

Drago Jančar: In ljubezen tudi - Jančar velja za največjega živečega slovenskega pisatelja. Letos praznuje 70 let, njegov zadnji roman In ljubezen tudi je izšel lani.

Erich Maria Remarque: Na zahodu nič novega - Gotovo eden najboljših romanov o dogajanju na fronti v 1. svetovni vojni. Letos je 100. obletnica konca te velike svetovne morije.

Agatha Christie: Umor v Orient ekspresu - Konec lanskega leta je prišel v kinodvorane film, posnet po tej, verjetno najboljši detektivki Agathe Christie.

Jo Nesbø: Snežak - Kralj skandinavske kriminalke je letos maja gostoval v Ljubljani.

DRAGO JANČAR: IN LJUBEZEN TUDI

Knjiga In ljubezen tudi je ljubezenski roman. Dogajanje v romanu je postavljeno v čas druge svetovne vojne, ko prevladujejo sovraštvo in boj za življenje. V Mariboru, ki so ga

okupirali Nemci, vladata strah in nasilje. Avtor v štirih poglavijih opisuje zgodbe ljudi, zgodbe so med seboj povezane.

Na začetku romana se pred nami razgrne ljubezen med dvema mladima študentoma. Valentin se je boril za svojo domovino, Nemci ga ujamajo, zato ga čaka kazen v gestapovskem zaporu. Njegova ljuba, Sonja, prosi gestapovca Mischkolninga, naj osvobodi Valentina. Žrtvuje se in preda policistu, zato Valentina izpuštijo iz zapora. Valentinovo zgodbo spremljamo na bojiščih v pohorskih gozdovih, smrt mu je stalno tik za petami. V tem poglavju avtor natanko opisuje življenje vojakov na fronti, lakoto, trpljenje, vlogo žrtve in tudi morilca. Sonja del vojne preživi tudi v koncentracijskem taborišču v vzhodni Prusiji. Pristane v programu, kjer pomaga nemškim vojakom pri ustvarjalni moči, tam jo fizično in psihično zlorablja, naleže se raznih bolezni, vendar ob koncu vojne pride nazaj v svoje rodno mesto. Zadnja zgodba govori o medicinski sestri Katici, ki v svoj dom sprejme begunca in mu s tem reši življenje. Niti sanja se ji ne, da je to bivši gestapovec.

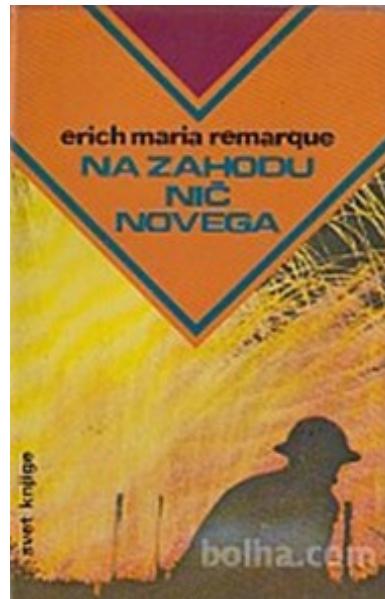
Ljubezen je tako cel čas na preizkušnji in vprašanje je, ali bo preživel. Ob koncu vojne knjižni junaki spoznavajo, da se z leti vojne »utrudi srce in ljubezen tudi.«

Lucija Šetar, 1. a

ERICH MARIA REMARQUE: NA ZAHODU NIČ NOVEGA

Na zahodu nič novega je vojni roman Ericha Marie Remarquea, ki pripoveduje o mladeničih na fronti med prvo svetovno vojno.

Pisatelj zelo natanko in realno predstavi grozote prve svetovne vojne. Roman govori o življenju na fronti, o trpljenju ljudi, načinu bojevanja ipd. V knjigi sledimo zgodbi mladih fantov, ki se znajdejo na fronti. Pisatelj to generacijo mladih poimenuje tudi kot izgubljena generacija, saj njihovo življenje po vsem, kar so

preživeli na fronti, ne bo več nikoli enako. Opazujemo, kako jih vojna počasi duševno uničuje, kako se vsi oddaljujejo od doma in kako počasi umirajo. Naslov knjige je povzet po zapisih vojnih poročevalcev leta 1918, ko so vsi pričakovali mir, konec vojne.

Roman je zelo zanimiv in hkrati zelo žalosten. Vanj se človek lahko zelo hitro vzivi, tako da na koncu želiš, da se zgodba še ne bi končala. Knjiga se te tudi dotakne, ob njej se lahko zamislimo, kako srečni smo, da ne živimo v tistem času, in kako pomembno je ohranjati mir.

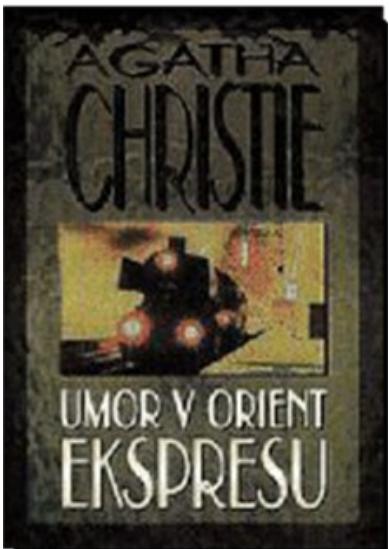
Zdi se mi pomembno, da čim več ljudi prebere to knjigo, saj je zelo poučna, vzgojna. Mogoče ljudje ob branju te knjige začnejo razmišljati o nesmiselnosti vojne.

Cyntia Bezdi, 1. a

AGATHA CHRISTIE: UMOR V ORIENT EKSPRESU

Knjiga je ena najbolj dodelanih in popularnih kriminalk Agathe Christie. Menim, da je knjiga primerna za bralce vseh starosti.

Zgodba zelo hitro postane napeta in zanimiva: takoj, ko se potniki vkrcajo na vlak, se zgodi brutalen umor

in pojavi se veliko vprašanje, kdo je morilec. Detektiv Poirot in njegovi pomočniki vedo, da bo za razkritje morilca potrebna velika natančnost in potrpežljivost. Med branjem so se tudi meni postavljala vprašanja: Je bila ona? Ali pa je bil morda on? Zaključek knjige je popolnoma drugačen od naših pričakovanj.

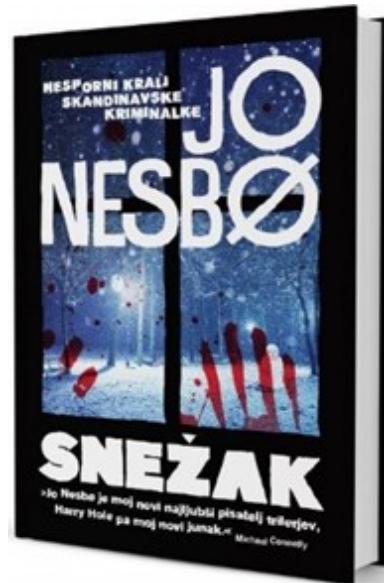
Letos novembra je z odlično igralsko zasedbo (Johnny Depp, Michelle Pfeiffer, Penelope Cruz ...) zgodba prišla tudi na velika platna kinodvo-

ran. Knjiga in film se seveda razlikujeta, pa četudi samo v malenkostih. Svetujem najprej branje knjige, saj je umor v romanu veliko podrobnejše in natančneje opisan, nato pa še ogled film. To je najbolj napeto popotovanje z vlakom.

Ema Žoldoš, 1. a

JO NESBØ: SNEŽAK

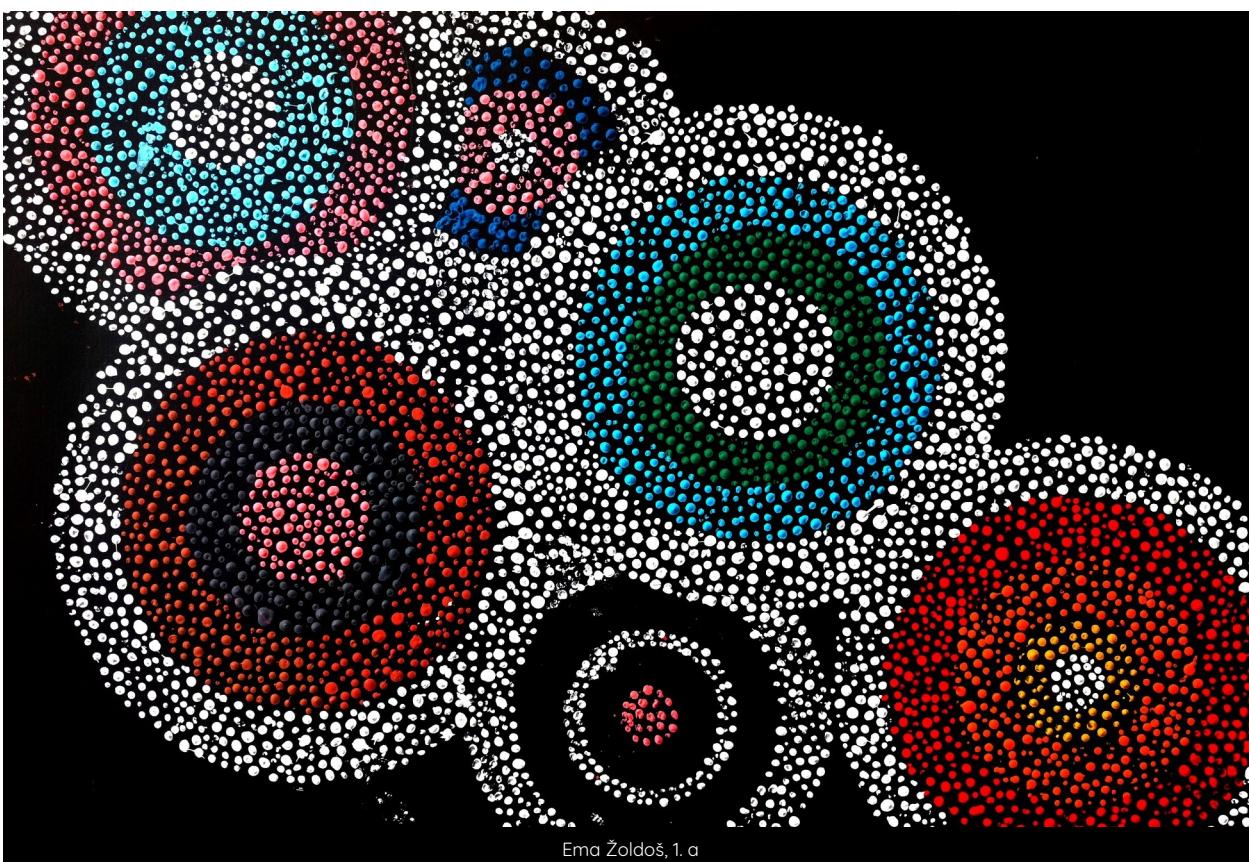
Kot deklica sem vedno ljubila prvi zimski sneg in sankanje po hribih, ampak najboljše od vseh teh dogodivščin je bilo graditi snežaka. Veliko truda je bilo potrebeno, da je snežak dobil pravo podobo, uporabili smo vse mogoče, npr. marmino posodo, šal ... Snežak v Nesbøjevem trilerju je nekaj čisto drugega, povzroča strah in trepet. V Oslou je božič in poročene ženske izginjajo, ko zapade prvi zimski sneg. Njihovih teles ne najdejo. Kriminalist Harry prejema pisma od morilca, ki se želi igrati umazane igre. Ne pohodu je zelo inteligenten morilec, napetost narašča. Pisatelj nas nenehno preseneča, ko že mislimo, da smo ujeli osumljenca, se celotna zgodba dramatično preusmeri. Glavna tema te knjige je nezvestoba. Poročene ženske s svojo nezvestobo

vplivajo na družinsko življenje, to pa je na nenavadni način povezano z morilcem.

Knjiga mi je bila zelo všeč, čeprav nisem ljubiteljica kriminalik. Kriminalke enostavno ne moreš nehati brati, saj je zelo napeta. Priporočam vsem ljubiteljem tega žanra in tistim, ki imajo radi napetost.

Lucija Bažika, 1. a

Ema Žoldoš, 1. a

BRANJE

Najljubše knjige naših učiteljev

Ob 100. obletnici Cankarjeve smrti in 110. obletnici rojstva Miška Kranjca smo o njihovih najljubših knjigah povprašali nekaj učiteljev.

Tibor Tomšič - Aleksander Solženicin

En dan Ivana Denisoviča Ta knjiga je moja najljubša zato, ker podrobno prikazuje en dan življenja jetnika v gulagu. Od trenutka, ko se zбудi, pa vse dokler ne zaspí.

Ruiza Zafóna Senca vetra.

Če ne verjameš meni, te bodo mogoče prepričali podatki: roman Senca vetra se je prodal v več kot 10 milijonih izvodih po vsem svetu in bil preveden v več kot 30 jezikov. Več kot eno leto je bil vodilni na lestvici najbolj branih španskih knjig. Delo vsebuje elemente zgodovinskega trilerja, romantične komedije in kriminalke, dogaja se v svetovljanski Barceloni.

Na začetku romana izvemo, da nas knjige po navadi izberejo kar same, ne izbiramo mi. To se zgodi tudi glavnim osebi, Danielu, ki ga je oče odpeljal na Pokopališče knjig, kjer si je izbral knjigo avtorja, za katerega se izkaže, da so vsa njegova druga dela skrivnostno izginila. Tako začne Daniel mrzlično raziskovati avtorjevo delo in ugotavljati, v kakšen hodnik mračnih, skrivnostnih in erotično strastnih poti se je zapletel. Ne da bi se zavedel, je začel živeti avtorjevo življenje. Seveda vam najbolj sočnega dela romana in vse zanimivosti, ki vas čakajo, nisem izdala. Preberite roman – ne bo vam žal. Ko boste vzeli knjigo v roke, je ne boste mogli več odložiti.

Ildikó Kovač - Jo Nesbø: Snežak

Zelo so mi všeč skandinavske kriminalke, med njimi mogoče najbolj ta, predvsem zato, ker je zapleta in do zadnjega trenutka ne veš kakšen bo razplet.

Gáál Mária - Jókai Mór: A névtelen vár

Ta knjiga je zelo zanimiva zato, ker vključuje zgodovinska in geografska dejstva, hkrati pa obravnavo ljubezensko zgodbo. Uporabna je tudi za dijake, ki imajo maturo.

Ana Gnezda - David Eagleman: Incognito; Daniel Kahneman: Thinking, Fast and Slow

Kahnemanovo 'Razmišljanje, hitro in počasi' je fascinantna in obširna analiza mehanizmov, ki upravlja človeško presojo in odločitve. Avtor se v veliki meri posveča intuitiv-

nim napakam, ki jim večinoma podležemo. David Eagleman v svoji 'Incognito' (Prikrito) ponuja širšim množicam razumljiv in zabaven vpogled v osnove nevroznanstvenega raziskovanja delovanja človeških možganov, zaznav in vedenja.

Zorka Gergar - Paulo Coelho: Pisma iz daljave

Fascinirata me preprost slog in besedišče, s katerim avtor na nekoliko sentimentaln način predstavlja kraje, ki jih kot svetovljan in pozneje slavni pisatelj obiskuje, ter način izražanja človekovega hrepenenja po smislu življenja.

Sporočila, ki jih v pismih z raznih koncev sveta pošilja, kažejo na eni strani sledi religioznega in spiritualnega, kar je zaznamovalo pisateljevo otroštvo in mladost, hkrati pa delujejo kot življenjska navodila.

V svojih opazovanjih poskuša najti odgovore na vprašanja, ki si jih vedno znova zastavljamo v vsakdanjem življenju, bralec dobi občutek, da se dá še tako zapletene stvari narediti povsem preproste in razumljive.

Naj je še tako slaven, ostaja glasnik malega človeka, ki si prizadeva narediti nekaj za boljši in lepši svet.

Ob branju njegovih pisem neznane dele sveta in kulture ne samo spoznavamo, ampak jih zares doživljamo.

Kot takega sem ga pred 13 leti sama doživel ob njegovem obisku Ljubljane.

Štefan Kardoš - Kristian Novak: Ciganin, ali najlepši

Ne vem, ali obstaja »moja najljubša knjiga«, ta bi lahko bila ena od kandidatik za ta naziv med knjigami, ki so zagledale luč sveta v zadnjih treh letih. Zanimiva je tudi zato, ker je romaneski dogajalni prostor postavljen v našo soseščino, ob reku Muro. O trgovini z begunci še dolgo nihče ne bo napisal česa podobnega. V bistvu kriminalka, ampak tudi veliko več od tega.

Kristian Novak je velika zvezda hrvaške literature, po njegovem prejšnjem prav tako izjemno uspešnem romanu Mati črna zemlja snema film Rok Biček, avtor Razrednega sovražnika; 22. marca 2018 je Novak gostoval v lendavski knjižnici.

Anita Grah in Lucija Štihec, 3. a

Kristian Novak, nastop v lendavski knjižnici

SZÍNHÁZ

Piros-fekete l'amour

Tény, hogy a fiatalos életstílusa és ízlése változik, és már nem olyan, mint a sokat emlegett „régi szép időkben”. De ennek ellenére vannak művek, témák, amelyek időtállóak. Ilyen például az örökké szívet melengető Rómeo és Júlia története, mely 2018 januárjában elvarázsolta bennünket is, és beszippantott magával a színház világába.

A 2017/18-as színházi bérlet egyik előadását a Komáromi Jókai Színház szolgáltatta. Elhozták Makovecz Világot jelentő deszkáira Shakespeare Rómeó és Júlia c. tragédiáját, Martin Huba rendezésében. Nehéz olyan műveket színpadra állítani, melyeknek történetét a nézőközönség zöme ismeri. Ilyen esetben ugyanis nem a történetre fókusztunk, hanem inkább a kivitelezésre. De úgy vélem, a színészek és a rendező is – jól véve az akadályokat – kiváló munkát végeztek.

A történet röviden (azoknak, akik valamilyen csoda folytán hallani sem hallottak a műről): két család, a Capuletek és a Montaguek között viszállyal uralkodik, amiőt eszüket tudják. Ennek a vitának a „gyermek” szerelmespár vethetne véget, de végül életükkel fizetnek érzelmekért.

A nézőterbe lépve észlelhettük, a színpadon már úgymond elkezdődött az előadás. A klasszikus színházi kezdéssel ellentétben a színészek karakterben, improvizálva buliztak, ami aztán pár perc után verekedésbe, azaz az előadás kezdetébe torkollt. Ezzel gördülékeny kezdetet adtak a da-

rabnak. Ebben a bevezető pár percben pedig a néző jól megfigyelhette a karaktereket – találhatott, ki kicsoda. Ebben a virítón piros zoknik is segítségünkre voltak. A rendező ugyanis a két családot öltözékben is elkülönítette: Capuletek öltözékében rejlik valami piros – legyen az legyező, zokni, harisnya vagy akár bírói ruha (Engem személyesen ez az „apróság” levett a lábamról.).

Gyakran „nyálasnak” és „túlcukroztnak” csúfolt drámáknak minimalista díszsíettel adtak teret, így egy csicsás színpad helyett egy ízléses, steril környezetet tártak előnk. Sót, a színjáték zöme szimbolikus volt. Apropó szimbólumok. Mint rendezőnek a karakterek külsejére is nagyon figyelni kell – így lehetett az ártatlan Júlia fehér ruhában, a dajka szürkében, hisz ő az, aki se makulátlan, se mocskos, illetve a már említett piros a darab és a történet hevességére utal – pont ezért viselt Júlia kizárálag a bálon pirosat.

Akinek játékat mindenkor kiemelném, az a Mercutiót alakító Szabó Viktor lenne. Alakítása frappáns volt, tökéletesen szerephez illő. Úgy pattogott a színpadon, hogy elhitette velem, van rá oka. A teret teljesen kihasználva, ugrálva a falakként működő oldalra borított óriásasztalokon, meggyőző játékával mélyen emlékezetembe vésődött.

Annak ellenére, hogy a darab kivitelezése hibátlan volt, a hangulat otthonos és kellemes maradt. Nem könnyű jó színművet produkálni, hisz sok idő, koordináció és izzadság szükséges hozzá. De az idelátogató társulatban ott volt az a Valami, amelynek következtében a színpadon zajló jeleneket a néző gyermeki örömmel nézhette.

A diákok így vélekednek az idei színházi évadról:

Császár Péter (I. a): A 2017/18-as magyar színházi előadások többnyire érdekesek voltak. Nekem személyesen a Rómeó és Júlia című darab tetszett a legjobban, a Komáromi Jókai Színház előadásában.

Močnek Otto (II. a): Az idei színházi évad nemigen nyerte el a tetszémet. Kedvelem a színházt, több darabot is láttam a Lendvai Színház- és Hangversenyteremben, de az előadások többsége nem volt jó. Nem vagyok valami híres kritikus, hogy megítéljam a darabokat, de sajnos ki kell mondnom, hogy csalódtam bennük. Sok volt az olyan előadás, ami nem ért el egy bizonyos szintet, ami nem is volt valójában említésre méltó, ami borzalmat volt. A minőségtelen darabokat mégis vastaps követte, persze nem megérdekelten. A humoros darabok se voltak humorosok, a nézők mégis netteket rajta, ami számonra érthetetlen. Sokszor megbántam, hogy elmentem egy bizonyos előadásra, annyira pocsék volt. Egyetlen előadás volt jó, sőt nem is jó, hanem majdnem tökéletes - éspedig a Rómeó és Júlia volt. Ez a darab minden elvárásomnak eleget tett, nagyon örültem, hogy megtekinthettem, és így elmondhatom véleményem és kritikám a többieknek. Remélem, a következőkben több ilyen színvonalas előadás lesz.

Fehér Tamara (III. a): Idén volt először bérletem, és mondtam, csalódtam a darabokban. Mást képzettem el, sokkal jobb alakításokra számítottam, mint amit láttunk. Ennek ellenére az előadások zömén ott voltam, abban reménykedve, hátha a következő jobb lesz.

Horvat Lara (IV. a): Véleményem szerint az idei bérletes előadások elég jók voltak. A Rómeó és Júlia elnyerte a

tetszémet, mivel sok apró művészeti trükköt iktattak az előadásba, ezzel megfeszítve a már amúgá is érdekes történetet.

Végi Noémi, III. a

fényképek: <https://www.facebook.com/komaromi.jokai.szinhaz/>

SZÍNHÁZ

Aggyá' neki TÚZ!

Ah, az őszi szünidő! A pihenés, lustálkodás és a NEM tanulás édes időszaka. Már mint azoknak, akiknek van odafönn egy cseppnyi sütnivalójuk. Viszont vagyunk néhányan, aikik ezt az időszakot inkább egy teremben izzadva töltjük azzal a céllal, hogy fejlesszük fizikai erőnlétünket és önkontrollunkat. És ezzel nem a konditeremre gondolok.

Ritmus-, reflex- és improvizációs gyakorlatokkal megspélt héten vagyunk túl mi, a XI. Botcsinálta Brighella táborával színjátszással próbálkozó emberkéi. Herczeg Diána (a csúcs szuper rendezőnk Magyarországról) nemcsak izzaszott bennünket, és „lopta a napunkat”, hanem velünk nevetett, érdeklődött irántunk, és eszmecserét is folytatott velünk. A hét folyamán elvégzett mozgás-, önismereti és más egyéb gyakorlatokból péntekre, a tábor zárónapjára összeállítottunk egy kisebb előadást, amelyet a nézők jól fogadtak.

A darab témaja a tűz volt – szó szerinti és átvitt értelemben is –, vagyis a belső tűz. Azon agytaltunk (természetesen kritikusan), mennyire aktuális az az állítás, miszerint kialudt az emberekben a tűz, és már csak rutinból, megszokásból tesszük azt, amit – és nem szívvil-lélekkel. Szerintetek? Van még tűz, vagy Prométheusznak újból el kell lopnia? (Figyelmetekbe ajánljuk Lázár Ervin A tűz c. novelláját.)

Találkozunk jövőre?

Végi Noémi, III. a
fényképek: [Nad Anamarija](#)

PORTRETI
NAŠIH
FOTOGRAFOV

Maja Tkalec

Predstavljamo dijakinjo Majo Tkalec, učenko 3. b-razreda, program Ekonomski tehnik, ki smo ji zastavili nekaj vprašanj in objavili nekaj njenih fotografij.

Kdaj in kako si začela fotografirati?

Fotografirati sem začela leta 2016. Takrat sem zbrala denar za fotoaparat. Prvo fotografijo sem posnela na dočkanju leta 2016 na otoku Vir. Lastniki apartmaja, kjer smo prebivali, so me prosili za fotografije, da bi jih dali v okvir in pritrtili na stene. Letos sem se prvič udeležila fotografskega natečaja Györgya Zale, na katerem sem prejela nagrado za 3. mesto. V prihodnje pa se želim včlaniti tudi v Foto video klub Lendava.

Zanimivost iz otroštva?

Kot otrok sem najraje hodila z družino na ribolov, to počnem še dandanes.

Kaj rada fotografiraš?

Najraje fotografiram naravo, začela pa sem fotografirati tudi razna ribiška tekmovanja na Madžarskem in nogomet.

Nasveti za začetnike?

Vsek posameznik je lahko fotograf. Za začetek je tudi dovolj le telefon, saj je tehnologija že tako napredovala, da se lahko tudi s pametnim telefonom naredi odlična fotografija. Z dobro voljo in vztrajnostjo se daleč pride.

Prejete nagrade:

- 3. mesto na fotografskem natečaju Györgya Zale - fotografija krasi naslovnicu tega Lapsusa

NAGRADA ZA NAJBOLJŠO
LITERARNO ZGODOB V NEMŠČINI S
POSEBNO OMEMBO NA
LITERARNEM NATEČAJU »BODI
PISATELJ, NAPIŠI SVOJO ZGODOBO«

Wenn Träume wie eine Seifenblase platzen

Ko se sanje razblinijo kot mehurčki

Pretresljiva pripoved o nadebudnem mladem fantu, ki ima tako rekoč vse življenje pred seboj. Poln energije, načrtov in ciljev za prihodnost, do ušes zaljubljen, odraščajoč v varnem zavetju urejenega doma, s podporo in razumevanjem družine, ljubljen od osebe, s katero namerava deliti celotno nadaljnje življenje. Le-to se mu sesuje kot hišica iz kart, ko Leoni nenadoma brez sledu izgine. O slednji izvemo v zgodbi le malo, je varno zavita v tančico skrivnosti kot tudi njeno izginotje. Leo ne vidi izhoda in ne več smisla v življenju, poleg vprašanj brez odgovora ga mučijo dvomi, občutek krivide očitek samemu sebi, ali bi morda lahko preprečil katastrofo. Je morda kaj spregledal? Kako je mogoče, da ni opazil nič nenavadnega? Preveč za načeto samopodobno in ranjeno mladostniško psiho! Tudi družinsko okolje in stroka sta brez moči. Slika, ki nekako ne sodi v kliše oz. okvir o brezkrbni mladosti z zaletavimi, nepremišljenimi dejanji!

Tako kot razlogi za Leonijino usodno dejanje ostaja tudi konec zgodbe odprt, prepuščen domišljiji bralca.

Obenem pa naj bo zgodba svarilo in v pouk vsem nam, da se ozremo okoli sebe, da opazimo ljudi v stiski in jim pomagamo. Saj to vendar nič ne stane!

Leo ist nicht mehr zu erkennen, seitdem seine Freundin weg ist. Er schließt sich in seinem Zimmer ein, will mit keinem reden, war letzte Woche auch nicht mehr in der Schule. Das bis zu seinem Zuhause ganz deutlich hörbare Rauschen des Meeres und der nahe liegende Strand, an dem er so gerne die Freizeit mit Freunden verbrachte und den alltäglichen Menschentrubel genoss, interessieren ihn überhaupt nicht mehr. Die Eltern und Freunde sind ratlos. Leo will sich niemandem anvertrauen, lehnt auch jede fachliche Hilfe und seit zwei Tagen sogar das Essen ab. Er ist depressiv, gesundheitlich geht es ihm überhaupt nicht gut. Sein Gesicht ist blass geworden, die Wangen eingefallen, die einmal so optimistisch strahlenden und kindlich naiven Augen haben ihren ganzen Glanz verloren. Seine Gedanken kreisen nur noch um seine Freundin Leoni. Er versteht die Welt nicht mehr. Was ist passiert? Hat er etwas übersehen? Hätte er das Geschehene, was immer das ist, verhindern können?

Leoni ist vor zwei Wochen spurlos verschwunden. Die Polizei sucht, mit Unterstützung netter Anwohner, seit dem ersten Tag des Verschwindens nach ihr. Bis jetzt ist keine konkrete Spur gefunden worden.

Leo und Leoni kennen sich seit zehn Jahren. Damals ist Leonis Familie in ihre Straße, in ein verlassenes Haus gezogen. Das zierliche Mädchen mit Sommersprossen im Gesicht und ein bisschen schüchternem Blick ist Leo gleich aufgefallen. Am nächsten Tag war sie schon in der Schule, in seiner Klasse. Das zurückhaltende, aber sehr fleißige Mädchen und

Fotografija: Maja Tkalec, 3. b

Leo freundeten sich schnell an. Sie gingen jeden Tag zusammen in die Schule und nach dem Unterricht wieder nach Hause. Manchmal machten sie zusammen Hausaufgaben und lernten. Ihre Freundschaft wurde immer fester und wuchs langsam zu einer vertrauten Innigkeit über. Das blieb ihren Mitschülern nicht verborgen, ihre Bemerkungen und Neckereien störten jedoch Leo und Leoni nicht. Im Laufe der Jahre wurde aus dieser Freundschaft mehr, sie wuchsen noch näher zusammen, vertrauten sich Sachen an, die sie nicht einmal ihre Eltern wissen ließen und verliebten sich einander. Beide waren überzeugt, dass sie sowohl niemand als auch nichts jemals trennen wird.

Und auf einmal, über Nacht sozusagen, ist Leoni weg. Für Leo ist mit ihr auch ein Teil seiner selbst gegangen.

Nach langem Zureden ist der Mutter vor zwei Tagen gelungen, Leo aus seinem Zimmer zu locken und ihn in die Stadt zu schicken, wo er etwas zu besorgen hatte. Wie ein gesteuerter Roboter schlenderte er durch die Straßen, nahm weder das Leben noch die Gegenstände um sich herum wahr. Die Frische des rauschenden Wassers und die zarten Sonnenstrahlen des frühen Sommermorgens berührten ihn nicht einmal.

Ermüdet, betäubt von dem Wirbel dieses seltsamen Vormittags, ließ er sich, nachdem er den Inhalt seiner Handtasche im Zimmer verteilt hatte, in seinem Lehnsessel am offenen Fenster nieder. Das Meer hatte eine blassgrüne Färbung angenommen, die Luft schien dünner und reiner zu sein, der Strand mit seinen Hütten und Booten farbiger, obgleich der Himmel noch grau war.

Sein Blick fiel auf die auf dem Boden liegenden Schulsachen und bemerkte unter ihnen etwas, was eigentlich nicht dazu gehörte. Es war ein Brief. Er nahm ihn auf, öffnete ihn und erkannte sofort Leonis zarte Schrift. Ein Freude- und Hoffnungsstrahl ließen sein blasses Gesicht für einen Moment aufheiteren, doch die ersten Zeilen lesend begann er am ganzen Körper zu zittern. Leoni teilte kurz mit, dass sie sich verabschiede: von Leo, von ihren Eltern und von dem Rest der Welt. Es gebe kein Zurück und kein Halten mehr. Das kleine Stück Papier fiel aus Leos zitternder Hand zu Boden. Er beginnt bitterlich zu weinen.

Es gibt keine Hoffnung mehr. Die Gewissheit ist da: Leoni ist für immer weg. Das große WARUM hängt noch immer in der Luft. Da trifft Leo eine schicksalshafte Entscheidung.

Sara Horvat , 2 a

**NAGRADA ZA NAJBOLJŠO
LITERARNO ZGODOB V NEMŠČINI
NA LITERARNEM NATEČAJU »BODI
PISATELJ, NAPIŠI SVOJO ZGODOBO«**

Nazaj k naravi

Zgodba odraščajoče najstnica. V njej se lahko najde miskatera izmed nas, katerih starši so zapustili dom na podeželu in se odpravili v mesto, kjer so uresničevali svoje mladostne sanje o lažjem in lepšem življenju ob dobro plačanem delovnem mestu, ki jim je omogočalo višji življenjski standard z materialnimi dobrinami, kot jih prej niso bili vajeni. Njihovim otrokom pa se je odprla pot do kvalitetnega izobraževanja in širokega spektra ponujanih organiziranih prostočasnih dejavnosti. Hiter življenjski tempo in hlastanje za materialnimi dobrinami sta jih povsem prevzela in potegnila v ritem sodobnega časa, v ritem tehnološke dobe. Tukaj se začenjajo naše poti in življenjski cilji razhajati. Nekatere se odločijo za kariero in slavo v »urbanem« svetu, druge hrepenimo po notranjem miru in zadovoljstvu v tišini pristne narave, vse pa se radi vračamo k svojim koreninam, dedkom in babicam, ki so pomembni del našega otroštva in odraščanja ter mirni pol kot protitež stresnemu vsakdanjiku v mestu. Marsikatera bo v »Omi Kat« prepoznala svojo ljubečo babico. Navezanost na staro mamo in njeno življenjsko okolje opisuje tudi glavna junakinja moje zgodbe, ki po naključju odkriva stvari, katere so del našega vsakdanjika, neštetokrat gremo mimo njih, a jih ne opazimo, ker so nam tako zelo samoumevne. Ob tem pozabljamamo, da ima vsaka izmed njih svojo zgodbo in zgodovino ter posebno, edinstveno vlogo v našem življenju. Tako kot skrivenostna ura. Junakinja moje zgodbe najde svoj notranji mir in zadovoljstvo v koščku neokrnjene narave. To pa je vredno več kot vse materialne dobrine tega sveta in časa, v katerem živimo.

Meine Oma lebte in einem kleinen Dorf, inmitten der wun-

derschönen, unberührten Natur, neben einem kleinen See. Sie hatte ein kleines Haus mit roten Türen und blauen Fensterrahmen. Sonst war das Haus weiß. Es stand nicht weit vom Seeufer entfernt, das einem niedlichen kleinen Strand ähnelte.

Hinter dem Haus hatte meine Oma einen kleinen Blumen- und Gemüsegarten, den sie jeden Tag liebevoll pflegte und auf den sie sehr stolz war. Die Früchte verteilte sie gern unter die Menschen, die absichtlich oder zufällig vorbeikamen.

Meine Oma war eine kleine Frau mit langen weißen Haaren, die sie Tag auf Tag sorgfältig und geschickt zu einem Zopf flocht. In ihrem runden Gesicht mit geröteten Wangen glänzten die Sommersprossen, die ihre fröhliche Natur und positive Gesinnung spiegelten. Hinter den dunkelbraunen, fast schwarzen Augen verbarg sich ihre ganze Lebensgeschichte mit vielen schicksalhaften Bewährungsproben und auch einigen schönen Momenten, die ihr Kraft gaben, das schwere Schicksal zu meistern, positive Energie auszustrahlen und immer nett und höflich zu anderen Leuten zu sein. So, wie ich sie als Kind stets erlebt habe. Ihr Name war Katrina, aber wir nannten die Omi einfach Kat.

Omi Kat hatte eine Katze und mehrere Hühner. Die Eier der letzten sammelte sie jeden Tag auf und fütterte die Tiere mit Mais oder Weizen. So vergingen ihre Tage in Harmonie mit Natur, mit ihren treuen Lebensbegleitern, den Haustieren und in Erwartung unserer, wegen anspruchsvoller Jobs der Eltern, immer seltener und kürzer gewordener, aber umso sehnlicher herbeigesehnten Besuche. Beim letzten Abschied sah ich zum ersten Mal Tränen in ihren Augen. Sie stand am Rande des Feldweges und winkte uns nach, bis unser Auto hinter der scharfen Kurve verschwand und ich sie aus den Augen verlor.

Ein ungutes Gefühl begleitete mich in nächsten Tagen. Der

besorgte, auf eine Art traurige Ausdruck im Gesicht meiner Oma ging mir nicht aus dem Kopf und verdrängte immer mehr das fröhliche, positive von früher. So drängte ich immer wieder, fast täglich, meine Eltern, zu Oma zu fahren. Trotz viel Arbeit und Stress gaben sie nach und so fuhren wir an einem sonnigen Spätnachmittag dahin. Die Frau, die uns da empfing, war nicht einmal der Schatten von der sonst so lebensfrohen, liebenswürdigen Omi. Nur mühsam und bruchweise kam die Wahrheit über ihre schmalen Lippen. Seit zwei Wochen stand fest, dass sie Lungenkrebs und nicht mehr lange zu leben hatte. Sie wollte ihre Lieben einfach nicht mit ihren Problemen belästigen, da sie von ihren eigenen genug hatten. So wie eben immer, unsere liebe Omi! Minutenlang stand sie da, mit Rücken zu uns gekehrt. Keiner sagte ein Wort. Man hätte ganz deutlich eine Nadel zu Boden fallen hören. Da fiel mir auf einmal etwas Seltsames auf.

Überm Blecheimer mit dem Trinkwasser, gleich neben der Tür, hing eine Kuckucksuhr an der Wand. Es war in diesem Moment nicht herauszukriegen, wie sie hierherkam. So gehörte sie der Baracke und dem Nagel, an dem sie hing, sonst niemandem. Doch sie belästigte uns alle zusammen und jeden einzelnen.

Omi Kat gab endlich Preis, sie habe die Uhr gekauft, weil sie sie an die alten Zeiten erinnere. So eine Uhr hätten nämlich ihre Eltern gehabt. Sie erwähnte ihre Eltern. Ich erinnere mich nicht, wann sie das zum letzten Mal getan hat. Ich weiß nur, dass ihre Eltern ums Leben gekommen sind, als sie noch ganz klein war. Ich sprach sie schon ein paar Mal auf ihre Kindheit und Jugend an, aber sie lenkte das Gespräch geschickt auf andere Themen. Nun zurück zur Uhr. Ich war mir fast sicher, dass sie sich diese angeschafft hatte, weil die Zahlen auf dem Ziffernblatt schön groß waren im Gegensatz zu der Uhr, die ich als einzige bei ihr je gesehen habe. Damit wollte sie eigentlich ihre Sehschwäche vor uns ver-

bergen. Die liebe Omi eben!

Als Omi Kat kurze Zeit darauf gestorben ist, waren wir alle sehr traurig und entschlossen uns, das Haus zu verkaufen, weil einfach zu viele Erinnerungen darin steckten uns außerdem würde der Umzug aufs Land für uns alleine große Umstellung bedeuten. Beim Ausräumen und Packen von Omis Sachen stießen wir auf eine Kuckucksuhr. Darin befand sich ein Brief mit folgendem Text:

Meine Liebsten,

ich weiß, dass dieses Haus alt, nicht besonders schön und auch nicht viel wert ist, aber ich bin mein Leben lang hier sehr glücklich gewesen und wünsche mir, dass ihr hier auch so glücklich werdet und es noch lange bleibt.

Omi Kat

Wir waren tief berührt und entschlossen uns, das Haus zu behalten und es zu renovieren. Dazu gaben wir unsere komfortable Wohnung in der Stadt auf und zogen nach einem halben Jahr aufs Land, auf Omi Kats „Anwesen“.

Jetzt haben wir zwei Katzen und viele Hühner, die wir mit Mais und Weizen füttern sowie einen großen Garten, wo wir das ganze Gemüse anbauen, was wir im Alltag benötigen. Das ruhige Leben und die frische Luft weit weg von der Großstadtkultur genießen und schätzen wir sehr. Wir sind froh, Omas Rat befolgt zu haben. Keiner von uns vermisst das Stadtleben. Nur die alte Kuckucksuhr gibt uns noch so manches Rätsel auf. Vielleicht hilft sie uns irgendwann, dieses oder jenes Omis Geheimnis zu lüften.

Anna Toplak, 2. a

Fotografija: Aleksander Starič, 1. f

Sometimes you put walls up not to keep people out, but to see who cares enough to break them down

We live in a complicated world. So many different people around us with different desires and beliefs. Money, the media and our egos have got us scared and distrustful. It's hard to find people who we can really trust. We don't let someone in that easily, first they have to work their way in and make an effort to stay there.

Everyone says that the world is getting better, but I think that it is still damaged. Not because of bad people, but in general. People are afraid of each other, they don't trust each other that easily. They have big walls built around them to protect themselves. I don't say that it is wrong; however, we should let close the ones who deserve to be close.

Why do we have friends? Because we need someone who we can trust and who trusts us. We need someone to help us in bad times and someone with whom we can share good times with. That's why I think we have to choose those people carefully because there are so many of those whose desires are just to break us.

We should be careful and smart. Letting people fight for your friendship and making them make an effort to get closer to you, is the best way to find out which ones are worthy of your time. I mean, why else would we want to get to know someone if when the time comes, we won't work on tearing those walls around them down? Someone who does not fight for you, is not worthy of your time. Everyone is worth fighting for, but that does not mean that anybody would fight for you, only the ones who really want to get to know the real you will.

We should have walls, which will keep people out because the world is very "messed up" and not all people deserve to be on our side of the walls, only the ones who would really want to break through them. I think that the point of life is that you fight through this weird life of yours, but not for yourself, but for the people you love. Because if we fight for each other, there's nothing and no one who can stop us and that is called living.

Endirna Varga, 3. b

"Do you ever listen to a song and remember exactly what life was like when you first heard it?"

I am a big music lover. Music is one of the most important things in my life. Listening to different tunes helps me relax and destress. I love listening to music while showering, before going to bed and in the mornings. Pretty much all the time. Music has the ability to transport me back in time. It lets me remember forgotten moments in life. Sometimes I remember exactly what life was like when I first heard it. There are a lot of songs that have a special meaning to me, but there is one that I really appreciate. The song "Superficial Love" by Ruth B. I first heard it with my best friend in Ljubljana while we were in summer dance school. We could not get it out of our heads. When I am listening to this song I remember how happy I was that week and how much fun we had together.

Korina Pleh, 1. a

Fotografija: Aleksander Starič, 1. f

(KULTURNO-UMETNIŠKI
KROŽEK DSŠ LENJAVA -
LJUBIM UMETNOST)

Slovarček slovenskih frazmov z ilustracijami

Vsek jezik pozna frazeme. Preučevati in se zanimati za frazeološki zaklad nekega jezika pomeni spoznati značaj naroda, njegov način mišljenja in čustovanja.

Slovarček slovenskih frazmov (SSFI) je nastal v času tedna dejavnosti in v okviru krožka Ljubim umetnost. Kriteriji za izbiro frazmov so bili: zanimivost, smešnost določenih frazmov in možnost vizualizacije le-teh v obliki ilustracij.

Frazemi v SSFI so razvrščeni v tri skupine, in sicer na frazeme, v katerih nastopajo: ŽIVALI, DELI TELESA, PREDMETI, NARAVA, POJMI, ŠOLA/ZNANJE IN DRUGO.

Te zanima o frazemih kaj več?

Poglej v učbenik Na pragu besedila 2, poglavje Frazemi/Stalne besedne zvezne.

Frazeme so v SSKJ iskali in jih izbrali: Laura Feher, Anja Ftičar, Adrijana Gal, Gloria Gjuran, Anita Grah, Lea Halas, Ines Herženjak, Lilla Hodnicki, Sara Horvat, Eszter Horváth,

Anja Jambrošič, Vanja Kebel, Tjaša Kontrec, Zala Kostric, Domen Kotnjek, Marko Kovačič, Aaron Krajačič, Maja Kreslin, Urška Marič, Otto Močnek, Jure Markoja, David Öri, Teja Preradović, Etienne Pücko, Zala Puklavec, Alanis Ranfl, Lucija Štihec, Gergely Tomka, Anna Toplak, Vanesa Tot, Emilia Varga, Ana Vida, Denis Vida, Lučka Vidič, Špela Vučko, Alison Zver, Larisa Zver, Uroš Zver, Aurelija Žeks (po abecednem vrstnem redu).

Ilustracije: Laura Feher, Anja Ftičar, Anita Grah, Lea Halas, Ines Herženjak, Lilla Hodnicki, Anja Jambrošič, Vanja Kebel, Tjaša Kontrec, Zala Kostric, Marko Kovačič, Urška Marič, Otto Močnek, Jure Markoja, David Öri, Etienne Pücko, Zala Puklavec, Alanis Ranfl, Lucija Štihec, Anna Toplak, Vanesa Tot, Emilia Varga, Ana Vida, Denis Vida, Lučka Vidič, Špela Vučko, Alison Zver, Larisa Zver, Uroš Zver, Aurelija Žeks (inicjalke pri risbah razkrivajo ilustratorje).

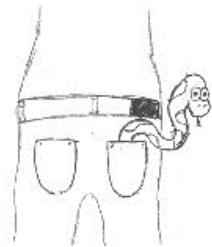
Mentorica: mag. Gabriela Zver

V nadaljevanju si oglejte nekaj primerov, vse drugo pa si lahko ogledate na naslednji povezavi: <https://www.dsli.si/slovarcek-slovenskih-frazmov/>.

ŽIVALI

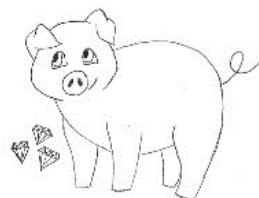
imeti kačo v žepu –
biti brez denarja

LHa

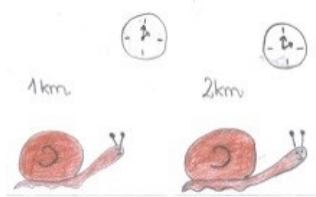
metati bisere svijnam –dajati, dati
komu duhovno ali
materialno dobrino, ki
je ne zna ceniti

LZ

počasen kot polž –
zelo počasen

AR

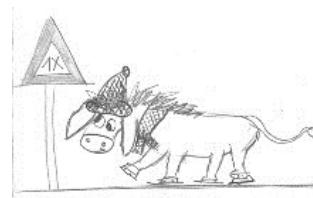
rdeč kot kuhan rak –
zelo

EP

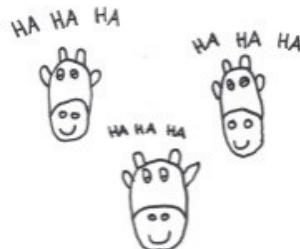
osel gre samo enkrat na led – celo ne
preveč pameten človek
je po slabici skušnji prevoden

LF

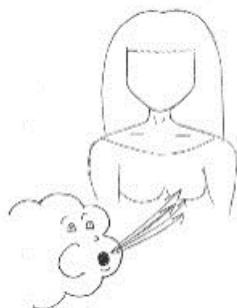
temu bi se še krave
smejale – je zelo neumno, sмеšno, nemogoče

UZ

DELI TELESA

pihati dekletu na dušo, srce -vneto ji prigovarjati, dvoriti
LZ

ti je srce v hlače padlo? - si se zbal, izgubil pogum
AZ

oblak mu je legel na čelo - njegovo čelo je izražalo negativno, neugodno razpoloženje
IH

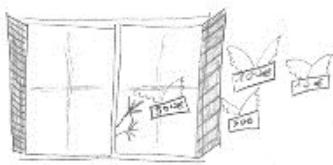

sedeti na ušesih - ne poslušati (pazljivo)
UMa

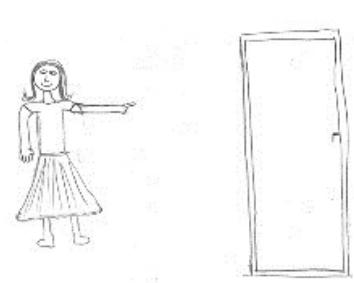

PREDMETI, NARAVA, POJMI IN DRUGO

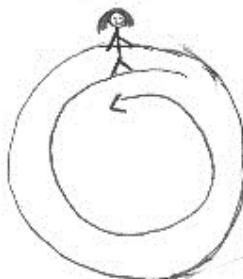
ne mečite denarja skozi okno - ne dejajte, izdajajte denarja za kaj nekoristnega, nevrednega, nesmiselnega
LF

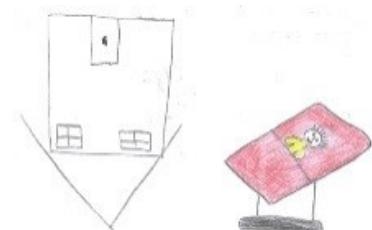
pokazati komu vrata - narediti, povzročiti, navadno z ostrimi besedami, grobim ravnanjem, da kdo zapusti določen kraj, prostor
UZ

vrtni se v začaranim krogom - proces, pojav, pri katerem posledice rodijo nove vzroke
IH

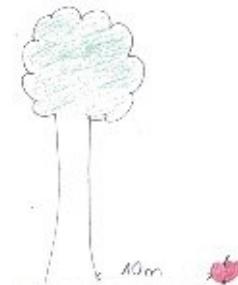
otroci so postavili celo hišo na glavo - v hiši, v stanovanju so povzročili velik nered
AR

na licih ji cvetejo rože - je mlada in lepega obraza
UZ

jabolko ne pade daleč od drevesa - otrok je tak kot starši
UMa

Just because poetry

Debunking stereotypes in our society poem by poem.

Just because I am male
I am not misogynistic
I am not violent
I am not sexist
I am respectable and respecting
Just because I am female
I am not a tool
It doesn't mean I should have any less rights
I am not sensitive
I am independent
Just because I am young
I am not stupid
I am not childish
I am able to have common sense
I am able to think on my own
Just because I am old
I am not helpless
I am not sad
I am able to be creative
I am the same person I was when I used to
be young.
Leonardo, 1. a

Just because I am European
I don't think I am better than others
I am happy with myself
I don't get distracted by other people's
opinions
I am a simple man with a simple plan.
Saso, 2. d

Just because I am a bad student
I am not lazy
I am not crazy
I am not stupid
I am the best
Just because I am a bad student
I am not a bully
I am not mischievous
I am not annoying
I am the best
Tilen Žizek, 2. d

Just because I am a nerd
I am not an egoist
I am not boring or unfriendly
I do not learn day and night
I have feelings
Just because I am blond
I am not stupid
I am not unlucky
I am not clumsy
I am like other girls
Just because I am wearing glasses
I am not a nerd
I am not stupid
I am not unfriendly
I am just wearing glasses
Lucija, 1. a

Girls, they are mystical creatures.
 A bond that is created between us,
 A bond so strong that a titan cannot break,
 And the trap of love that I myself have fallen into.

Edvard Robič, 1. a

When I wake up next to you what I see is messy hair.
 Sometimes your behaviour is not the best.
 A lot of times your humour is not funny at all to me.
 Your jealousy is too much, don't you see?
 I can't even talk to other boys.
 You think I will replace you?
 Well, you are wrong!
 All these imperfections are great to me,
 messy hair like the turbulent sea.
 I love a bad guy in you, can't you see?
 All these imperfections are perfect to me.

Ema Žoldoš, 1. a

LUCIAN
SOBOČAN

Poezija

Nema je

Svakog zamagljenog pustog jutra
 Probudim se i čekam bolje sutra
 Čekam tebe da mi na vrata svratиш
 Da mi dođeš da mi se vratiš
 Prošlo je podne magla je još tu
 Ne prode moment a da ne pomislim na nju
 Ne prode dan a da je ne ojetim
 Ne prode noć a da je ne zaželim
 Bila je svoja sasvim posebna boja
 Boja ljubavi a nije crvena
 Boja radosti a nije žuta
 Da ne pomislim na tebe
 Ne postoji ta minuta.

Ukoliko dode do toga

Ukoliko dode do toga
 Da nađeš put do boga
 Reci mu želje svoje
 Nemoj ni spominjati ime moje
 Reci mu nek ti oboji život u sretne boje
 Ukoliko dode do toga
 Da upoznaš suputnika svoga
 Nemoj zaboraviti na meine
 Nek ti jedan dio srca
 Šalje moju krv kroz twoje vene
 Ukoliko dode do toga
 Da pomicam na mene jednog dana
 Sjeti se da i ja mislim na tebe
 Nisi sama

Ti

Tisuću crvenih ruža
 A ti i dalje misliš da si ružna
 Bogu si zlato ostala dužna
 Zbog ljeptote koju ti pruža
 I andeo čuvar ti leđa čuva
 Kad ne ide te gura

Tebe ne može uzbrkati bura
 Sa štiklama po asfaltu ostavljaš luknje
 Ne vjeruješ nikom uvek imaš slutnje
 Sasvim svoja posebna boja
 Koju ljudi traže
 Da lakše sreću pronalaze

Sunce

Srce moje za tebe bije
 Poslije tebe ništa više isto nije
 Kiša snažno lije
 Dok sunce iza oblaka se krije
 Voda niz planinu teče
 Tiho spušta se večer
 Dok Sunce tiho uzdiše
 Mjesec polako se diže
 Nastala je tama
 Sunce više nije nad nama
 Poslije svega
 Ono se skriva iza malenog brijege
 Žute zrake više nisu dovoljno jake
 Da zemlju osjaje
 Zasvijetle leptirine zamahljaje
 Kao da let vječno traje.

Ne postoji vrijeme

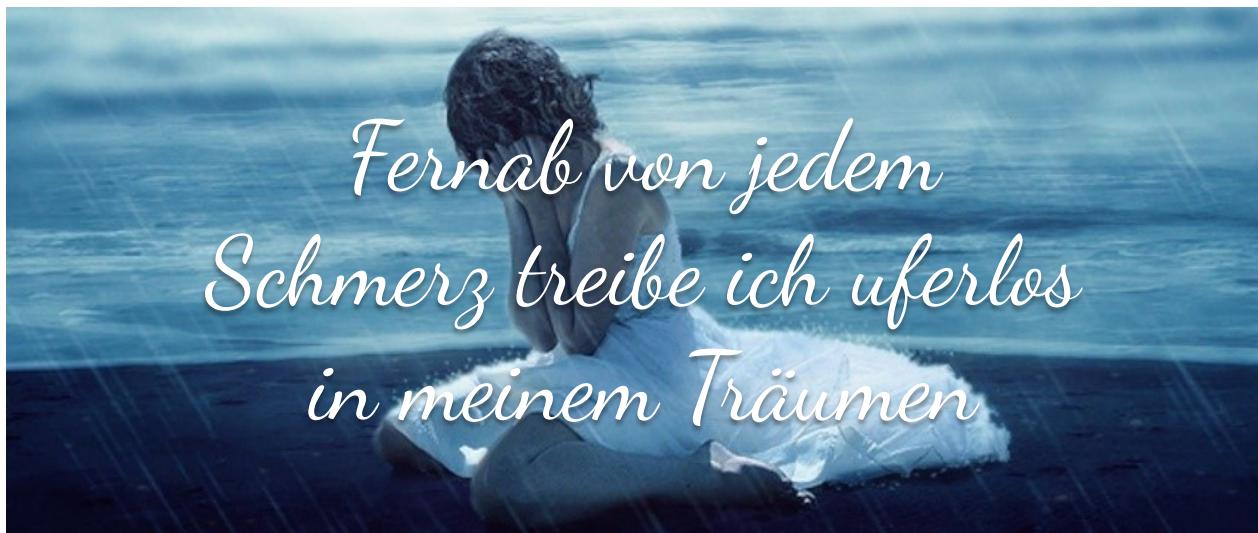
Sjedim na vrhu malenog brijege
 Osjetim iznenada neko me gleda
 Uplašena srna gleda iz daleka
 Steji ne miče se kao da nekog čeka
 Svaku drugu sekundu jedan korak bliže
 Svaku minutu spušta glavu niže
 Tog veselog sretnog dana
 Vidim iza srne
 Lebdi mala vrana
 Srna legne slusa rijeći moje
 Pazljivo opazujem njezine boje
 Prolazi vrijeme a sunce se pomaknulo nije
 Ne postoji vrijeme sunce slabije sije

NAGRADA ZA
NAJBOLJŠI HAIKU
V NEMŠČINI NA
DRŽAVNEM TEKMOVANJU ZA
NAJBOLJŠI HAIKU

Anja Ftičar

*Ich fragte ihn
Wie lange ist für immer
Manchmal nur eine Sekunde*

*Fernab von jedem
Schmerz treibe ich uferlos
in meinem Träumen*

*Die Sonne sinkt
Bald leuchten mir die Sterne
Träume über dich*

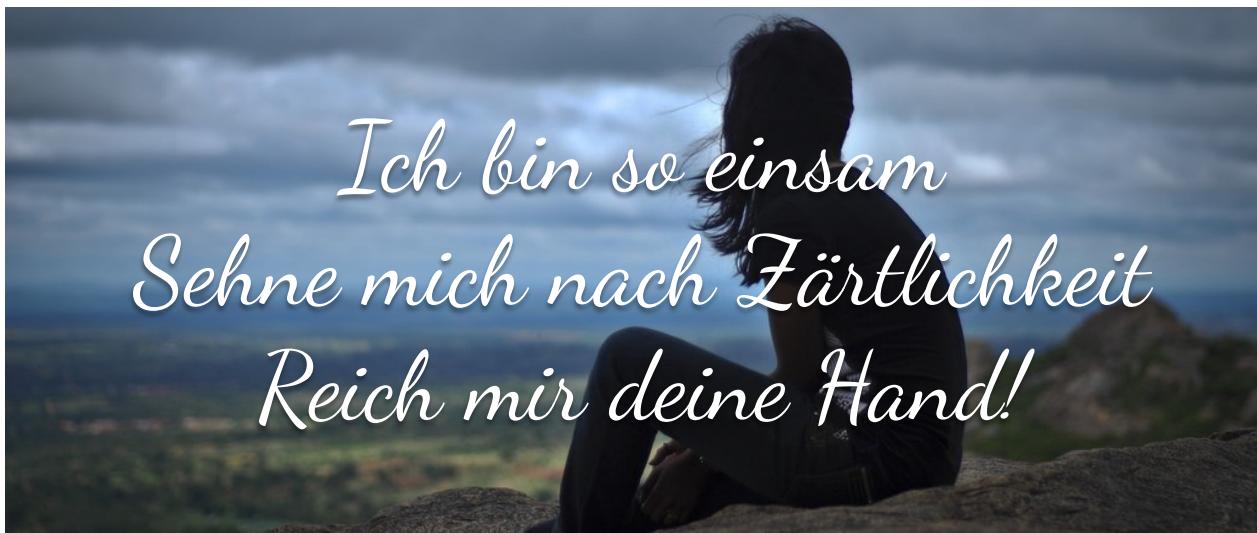
NAGRADA ZA
NAJBOLJŠI HAIKU
V NEMŠČINI NA
DRŽAVNEM TEKMOVANJU ZA
NAJBOLJŠI HAIKU

Etienne Pücko

NAGRADA ZA
NAJBOLJŠI HAIKU
V NEMŠČINI NA
DRŽAVNEM TEKMOVANJU ZA
NAJBOLJŠI HAIKU

Alison Zver

SZÚNYOGH
SÁNDOR-DÍJ

Vagyunk egy nagy család (?)

A 2017/2018-as tanévben az alábbi fogalmazásért ítélték oda a Szúnyogh Sándor-díjat

Keserű boldogság és édes szomorúság gombóca képződik a torkomban, amikor a Muravidékről hallok. Elsőként eszembe jut a sok szép emlék, aztán hátba talál a realitás nyílvesszője...

Vidékünknek van egy különleges varázsa. Kevés ember többnyire egy közös céllal – megmaradni – él ezen apró területen, és mégsem nevezhetők „egy nagy családnak”. És ez az emberi természet miatt van (ami pedig nagyon szörnyű tud lenni). Ahelyett, hogy egy hajóból evezve közösen történék fölfelé, a legénység harcba kezd, és a hatalom után lohol. Még ha ezzel a hajó útját többé nem is az „igéret földje” felé kormányozza. Aki pedig ellensegüll... távozhat a fedélzetről.

Minden tisztelettem azoké, akik feltétlen nélkül szeretik a Muravidéket. Igaz, lehet, azokból egyre kevesebb van. De ki foglalkozna azzal? Ha más nem, hát majd én. (Tizenhetedik életévre megtanultam azt, amit a „nagyok” közül sokan még nem tudnak: kiállni, tenni és állni a kimondott szavak mögött.) Néhány éve biztos voltam abban, hogy ez a vidék az én vidékem is. Láttam benne jövőt. Viszont ha valaki most megkérdezi, merre indulok, a válaszom: minél távolabbra. Újból és újból fölmerül bennem a kérdés... Vajon érdemes-e visszajönni? Az emberek másutt is emberek... De bánt az, amit láttam. Bánt az „érzelmi gyilkosság” és a „képmutató elégedettség”. És nem akarom, hogy az életemet a felsőbb erő formálja - nem hagym a „rendszernek”, hogy megvegyen. Inkább menekülök, mint raboskodom.

Fályavivők... Mindig is voltak, minden is lesznek. Csak nem feltétlenül a közös érdekek, pontosabban a közös jó

érdekek felé vezetik a tömeget. Igaz, a „jó” és „rossz” kérdése necces, hisz ki mondja meg, mi jó és mi nem az... Na de ebben a szituációban értelemszerűen arra a jára gondolok, amit az ép ész jónak tart. Visszatérve a tárgyhoz, a fályavivők feladata nehéz és hálátlan munka – hisz mindig lesz olyasvalaki, aki megrontja a jó érzetet –, valaki, aki meggátolja a zökkenőmentes utat... Legrosszabb esetben pedig valaki kioltja a lángot. Amíg a „nép” nem ad támaszt a fályavivőnek, a közösség egy helyben fog topogni. Amíg senki sem szólal fel, nem beszélhetünk új, reménytelivel teli jövőről. Ha mindenki tudja, mi történik, és senki sem kel föl, hogy megállítsa a rosszat, nem lesz változás. Ezt a csúnya úton tanultam meg, sajnos.

Sajnálom, hogy így változnak a dolgok. Hogy a hangos tenni akarókat elhallgattatják, és a szótlanokat megdicserik. Mert a föntieknek az átlag kell. Sem a jók, sem a rosszak. Sem a forrók, sem a hidegek. Hanem a langyos emberek, akik szófogadó báránnyokként vonulnak a pásztor után. Akik nem tesznek föl kérdéseket, és akiket nem érdekli a dolgok miértje. Ők azok, akik nekik kellenek.

Bennem van még egy kis remény. Bízom egy jobb világban. Egy jobb környezetben. Ahová a vándor hosszú útjáról visszatér megpihenni. Ahol élő, érző és szerető emberek százai állnak ki a közös cél érdekében. Ahol nem a hatalomtól lesz fontos az egyén, hanem az értéktől, amit ápol, gondoz és továbbad.

Muravidék, Muravidék, elfelejtettelek volna? Ha a gólyák régi dala szívemben nem visszhangozna. Gyönyörű vagy... De az emberek azok, akik keserűvé tesznek. Viszont tudom, hogy ennél jobb lesz – majd. Addig pedig éljünk! Ápoljuk a kultúránkat, énekeljük dalainkat, és táncoljuk táncainkat! Az utókor majd gondoskodik a holnapról.

Végi Noémi, III. a

Aleksander Starič

Predstavljamo dijaka Aleksandra Stariča, učenca 1. f-razreda, program Mehatronik operater, ki smo mu zastavili nekaj vprašanj in objavili nekaj njegovih fotografij.

Kdaj in kako si začel fotografirati?

S fotografijo sem se pričel ukvarjati leta 2011, fotoaparata še nisem imel, vendar sem fotografiral s telefonom. Prejel sem nagrado za prvo in drugo mesto na fotografiskem natečaju ob 150. obletnici Györgya Zale, sicer pa sem svoje fotografije prodajal na straneh, kot so iStock in Alamy.

Zanimivost iz otroštva?

S fotografijo sem se prvič srečal, ko so se pojavili prvi telefoni s fotoaparatom in sem prosil mamo, če mi dovoli, da slikam z njenim telefonom. Od tistega trenutka naprej sem bil navdušen nad fotografijo, saj z njo lahko prikažem svet iz druge perspektive.

Kaj rad fotografirаш?

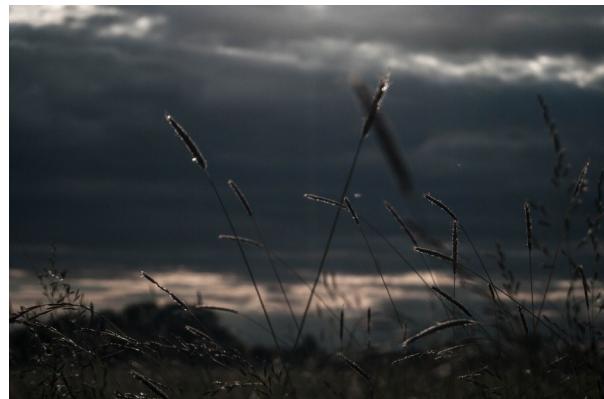
Najprej sem fotografiral naravo in živali. Ko pa sem prihranil dovolj denarja za fotoaparat, sem se lotil še drugih področij, na primer uličnega fotografinja, ki mi je najljubše.

Nasveti za začetnike?

Najboljši nasvet, ki ga lahko dam začetniku, je morda ta, da ni pomembno, kakšen fotoaparat imaš, kako fotografiš in kaj fotografiraš. Najpomembnejše je, da čim več fotografiraš, saj je brez voje in vztrajanja težko doseči tisto, kar si želiš.

Prejete nagrade:

- 1. in 2. mesto na fotografiskem natečaju Györgya Zale

EKSKURZIJA

Budimpešta

Fotografija: Peter Škrilec, 2. d

V četrtek, 7. septembra 2017, smo se dijaki tretjih letnikov širiletnih programov v jutranjih urah odpravili na dvodnevno strokovno ekskurzijo v Budimpešto. Mnogi izmed nas so prvič šli v to veliko, veličastno mesto. Že ob prvih pogledih na mesto z avtobusa smo bili navdušeni nad dvamilijonskim mestom. Na desnem bregu reke Donave smo si najprej ogledali Matjaževe cerkev, Ribiško trdnjava in Budimski grad. Nato smo se sprehodili po grajski četrti in srednjeveškem mestnem jedru do avtobusa, ki nas je odpeljal na drugo, levo stran Donave.

Prispeli smo v ulico Andrassy, v samo središče Budimpešte, pred Hišo terorja v Pešti. Tam smo si ogledali zelo nazorno, realistično in poučno prikazano razstavo o krutih političnih režimih v 20. stoletju. V muzeju najdemo tako sledove tistih grozot, ki jih je zakrivila nacistična oblast med drugo svetovno vojno, pa tudi tistih, za katere so bile odgovorne sile povojne sovjetske okupacije ter madžarskega enopartiskskega režima. Vse je zbrano pod enotno oznako nasilja, ki kaže podobnosti obeh obdobjij. Presenetil nas je tank sredi muzeja. Prav prešnil nas je občutek krute, neizprosne vojne. Razstava je bila mnogim všeč, a čas je hitro tekel. Nato smo nekaj pojedli v nakupovalnem središču WestEnd. Številne restavracije (in še 400 trgovin) so marsikomu izpraznile denarnico.

Po kaki uri vožnje smo prispeli v mesto Gödöllő, kjer smo si ogledali nekdanjo najpomembnejšo kraljevsko palačo, imenovano dvorec cesarice Sisi. Palača je bila poletna rezidenca kraljice Elizabete (Sisi) in Franca Jožefa, habsburških vladarjev. V tem dvorcu smo imeli vodení ogled lepe razstave o madžarski kraljici Sisi. Zadnja dva madžarska kralja,

Franc Jožef I. in Karel IV. sta prebivala prav v tem gradu.

Pozno popoldne pa smo že vsi nestrpno čakali vožnjo z gokarti v Mogyoródu, na znamenitem Hungaroringu. Že ko smo prispeli na Hungaroring, smo se spraševali, kje so naše formule. Ampak zadovoljili smo se s poligonom iz gum in glasnimi gokarti. Vsak dirkač se je moral najprej prijaviti, si nadeti podkapo ter seveda čelado. Nato je sledila podaja informacij o vožnji z gokarti. Ko so nam prižgali motorje, smo samo zdrveli po progi. Med dirko so čakajoči komentirali vožnjo in se smeiali, kako sošolci vozijo. Med hitro dirko po poligonu je bilo v naši krvi veliko adrenalina. Imeli smo srečo, da ni bilo dežja.

Med potjo nazaj v Budimpešto smo komentirali prigode z gokarti in se jim smeiali. Pozno zvečer smo prispeli do trdnjave Citadela. Nanjo smo se povzpeli peš in uživali ob pogledu na nočno Budimpešto. Razgled je bil res veličasten in lep.

Nato smo se napotili z avtobusom v veliki hostel Wombats City v centru Budimpešte. Za kakšno uro smo si odpočili v sobah in se pripravili na nočni ogled Budimpešte z ladje.

Peš smo se odpravili v V. okrožje, v strogi center Pešte do Donave, kjer nas je čakala turistična ladja. Vkrcali smo se na ladjo in se prepustili toku Donave. Kljub mrzlemu vetru

na krovu ladje smo se čudili nočni lepoti Budimpešte z vseh strani. Meni najlepši je bil pogled na madžarski parlament. Po končani vožnji smo se odpravili nazaj v hostel na nočni počitek.

Naslednje jutro, v petek, 8. septembra, smo se odpeljali pred madžarski parlament, ki velja za enega najlepših na svetu. V parlamentu smo šli skozi kontrolo za kovinske predmete in nevarne snovi. Dobili smo slušalke in mp3-predvajalnike za voden ogled. Ob pogledu na zelo lepe sobe, razkošje in velikost parlamenta smo imeli vsaj za kratek čas občutek, da smo predsedniki države. Videli smo kraljevo krono oz. krono sv. Štefana, žezlo in zlato jabolko. Ogledali smo tudi sejno dvoranu parlamenta. Madžarski parlament je veličasten simbol Budimpešte.

Po ogledu parlamenta smo se odpravili na Trg sv. Štefana, kjer smo si ogledali naslednjo veliko stavbo, največjo cerkev v Budimpešti. To je bazilika sv. Štefana, ki so jo začeli graditi leta 1851 in jo končali 1906.

Pot smo nadaljevali na Trg herojev, kjer smo si ogledali stvaritve lendavskega rojaka, neobaročnega kiparja Györgya Zale. Nato smo se ponovno odpravili v nakupovalni center WestEnd, kjer smo potrošili še zadnje forinte za hrano in nakupe.

Za konec smo si ogledali še svetovno razstavo Titanic. Razstava je bila zelo lepa in izčrpna. Videli smo veliko različnih originalnih predmetov s Titanica, vse od krožnikov, stolov, uhanov, ključev in celo makete ladje. Bili smo presenečeni, kako lepo ohranjeni so bili vsi ti predmeti.

Počasi smo se morali posloviti od Budimpešte. Bilo nam je lepo, imeli smo lepo vreme in videli smo dosti zanimivih stvari. Na izletu smo se imeli zelo dobro, ogledali smo si marsikaj. Na poti domov smo vsi bili zelo utrujeni in smo zato zaspali. V Lendavo smo prispeli pozno zvečer. Vsi se že zelo veselimo naslednje ekskurzije.

Aleksander Rengeo, 3. c

TANULMÁNYI
KIRÁNDULÁS

Utazva tanultunk

A Lendvai Kétnyelvű Középiskola elsős diákjai 2017. szepember 7-én kétnapos tanulmányi kirándulásra indultunk Bugacpuszta irányába. A megérkezést követően megtekintettük a pusztaprogramot, ami kocsikázást és lovasbemutatót tartalmazott.

Második állomásunk Kiskőrös volt, ahol megtekintettük Petőfi Sándor szülőházát és az emlékmúzeumot. Számonmra nagyon megható volt a magyar költészet egyik legsmeretesebb és legkiemelkedőbb alakjának szülőházaiban lenni. Az idegenvezetés is olyan volt számonmra, mint egy időutazás.

Ezután Kalocsa és a híres kalocsai Porcelán Manufaktúra következett, majd pedig Bátyára látogattunk, ahol a paprikafeldolgozás folyamatával, illetve annak történetével ismerkedtünk.

Másnap Ópusztaszeren megtekintettük a Fesztv-körképet, ami teljesen lenyűgözött. Az ottani skanzenben pedig különböző foglalkozások következtek, pl. jóászat, bőrözős.

Innen Szeged felé vettük utunkat, és odaérkezve a város nevezetességeivel ismerkedtünk. Megtudtuk, hogy Szeged Magyarország harmadik legnépesebb és legnaposabb városa. Itt volt egy kis szabadidőnk is. Hazafelé megálltunk még Mohácson, és az 1526. augusztus 29-ei csatára emlékezve, egy kiváló idegenvezető kalauzolásával megtekintettük a Mohácsi Nemzeti Emlékhelyet.

Egy felejthetetlen és élménydús kirándulásban volt részem. Bizonyára sokáig emlékezetes lesz nemcsak számonmra, hanem a többiek számára is.

Tot Viktória, I. b

Erasmus+ Világot látva tanulni

Új környezetbe utazni, méghozzá egy távoli, idegen országba, bizony nem egy egyszerű dolog. Sok akaraterő, bártosság és kíváncsispálya kell hozzá. Zalának, Sarának és jómagamnak (Noéminek, hihi) ez bevált. Előre mondomb, sikersztor!

Az Erasmus+ program jóvoltából Németországba utaztunk, Duisburg városába. Október első hetét töltöttük ott. Angol nyelven kellett felfalálnunk magunkat a lengyel, osztrák, német, spanyol és svéd diákok társaságában. A kihívás akadályait jól vettük, és nemcsak nyelvi tudásunkat gyara-

pítottuk, hanem új barátokra, ismeretekre is szert tettünk. Egy kicsit alkottunk, sokat beszélgettünk (többek között a „globálizált Európáról” is), ismerkedtünk a várossal, és nem utolsósorban szórakoztunk is.

Számonmra ez egy feledhetetlen élmény volt, ezért az Erasmus+ programot mindenkinek csak ajánlani tudom. Ha ilyen lehetőséget találnak előd, kedves Olvasó, ragadd meg, és ne ereszd el!

Örömmel és tudásvággal rohanj neki a kihívásnak!

Végi Noémi, III. a

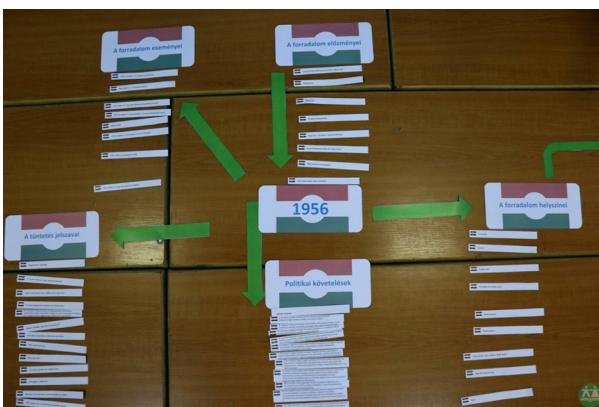

Mi is megemlékeztünk '56 hőseiről

2017. október 20-án Budapestre kiránultunk az 56-os forradalom évfordulója alkalmából. Az első megállónk a testvériskolánkban, a Puskás Tivadar Távközlési Technikumban volt, ahol az iskola igazgatója fogadott bennünket. Röviden bemutatta az iskolát, majd kezdetét vette a rendhagyó történelemőre, ahol sok újat tanulhattunk meg az '56-os eseményekről.

„Az órán az 56-os forradalom eseményeibe kaptunk betekintést. Nagyon sok minden megtudtunk, és a tanár úr a saját tapasztalatait is megosztotta velünk. Azért tartom érdekesnek az órát, mert így végre megértem, hogy mi történt az anyagot, amit tavaly a történelmi vetélkedőre tanultunk, mivel a tanár tömörén, röviden elmagyarázta a történéseket. Tetszett az, hogy új módszereket is bemutatott, és az óra végén egy játékban vehettünk részt: a hallottak alapján kellett párosítani a forradalommal kapcsolatos fogalmakat, így nemcsak végighallgattuk az órát, hanem tanultunk is belőle. Sajnálom, hogy nem minden hallottam a mögöttem ülő diákok miatt. Ha tehetném, újra meghallgatnám az órát” – mondta Horváth Eszter.

A tartalmas történelemőra után egy kicsit kikapcsolódhattunk, megebédelhettünk. Ezt követően a **Petőfi Sándor Irodalmi Múzeumba** mentünk, ahol csoportokban dogoztunk.

„Még sosem jártam a Petőfi Irodalmi Múzeumban, most lehetőségem volt rá. Az épület eredetileg valamiféle palota volt, így már az elején elbővült a látvány. Mivel többen voltunk, több évfolyamból, több szakirányból, ezért két csoportba osztották bennünket. Először csoportmunkában vettünk részt – minden csoport más-más feladatot kapott, a közös nevező Petőfi volt. Ez után pedig Petőfi rövid és tartalmas életével, annak fontosabb mozzanataival ismerkedtünk meg. A csoportunka tetszett a legjobban, hiszen itt mindenki bizonyíthatta a kreativitását. A másik rész viszont azért volt jó, hogy felfrissítük tudásunkat. Összeségében a program elnyerte tetszésemet” – mondta Močnek Otto.

MUNKÁNK GYÜMÖLCSÉBŐL:

Az egyik csoportnak Petőfiről kellett mondatokat írni az alábbiak alapján:

- Petőfi Sándor – egy Tüzes Pokémon.
- Petőfi Sándor – az egy úgynevezett extrém sport, felhajtasz egy szponzort, aztán nekimész fejjel a falnak.
- Petőfi Sándor – az egy kicsi, zöld és szárnya van, de nem repül, mert nem repül, na bumm. Döngicsélni még viszonylag szépen döngicsél.

A diákok ezt alkották:

- Petőfi Sándor – egy doboz konzerv, ami sokáig eláll, de márciusban fogyasztják leginkább.
- P.S. – egy törött tükör, túl sokszor látod magad benne.
- P.S. – a tapéta, ami néha lelög.
- P.S. – a gyertya, amit nem tudsz elaltatni.
- P.S. – az egy hipszter.
- P.S. – mint a fogszuvasodás, nem bírsz megszbadulni tőle.
- P.S. – a fogorvos, akitől a gyerekek félnek.
- P.S. – a magyar Homérosz, csak nem volt vak. Na és nem is utazott.
- P.S. – a kémikálisérlet, ami nem sikerült.
- P.S. – életkedv, ami elfogyott.

- P.S. - a kisgyerek, aki benéz a nők szoknyája alá, de mégis a pillangókról ír.
- P.S. - mint az IQ-d. Alacsony.

Egy másik csoport feladata:

- Lackfi János Apám kakasa c. versére leírni Petőfi reakcióját Facebook comment formában.

Az eredmény:

- @sanyika48: Jancsi, normális vagy? OMG, lemásoltad a versemet! Lájkra hajtasz?
- @goldy: Ne aggódj Sanyikám, úgyse lesz neki annyi, mint neked, haha!
- @Lackómackó09: Ne ugassatok bele a posztomba! Irigy kutyák!
- @orbinuki: Pisz legyen! -_-
- @Julcsika: Ne félj bébi, megvédelek!
- @pirosrészsa: Halgass Julcsi, élőben legyél ilyen hangos!

Bemutatjuk egy másik csoport feladatát is:

Levelet kell írni Petőfi Sándorként Arany Jánosnak arról, hogy beállsz katonának a szabadságharcosok közé az alábbi levél alapján.

"Debrecenchester, november 15. 1848.

*My dear Dzsenkő! Áj em itthagyning Debrecent, zászlóaljunk
becskerekre megy holnapután, én pedig Endrődre with Urláb
januáriusig. Tehát oda légy nekem firkáling mégpédig mocs.
Tiszteleteng end csíkoling a tied famili és kendet, vagyok ba-
ráted!*

P.S. In the közepe of december cease the szárazkomaság."

Mi ezt alkottuk:

"Budapestington, nov. 20. 1848.

Hi bro, my dear Jancsi komá! Áj Szandro deszájded to be a

*katona in our fantasztikusisztúno forradalming, bika! Áj
followázom az új reformálódásingot, itt Pannóniában. In case
yu aggédní felőlem – its okay to be gay- nem leejteni szappan
bathig közben. Respect, pusszancs to your feleség, and cuki
pofa, also your gyerkőc. If Áj don't jönni vissza, puszi my wife
too."*

P.S. your bro for life

A múzeumból az **Operettszínházba** mentünk, ahol megtekintettük a Lady Budapest c. musicalt.

A történet főszereplője egy bátor angol ariszkokrata hölgy, Lady Ashton, aki bármit megtenne, hogy a szabadságharcban megsebesült szerelmét, Veres Pál egyetemi tanár kimentse a megtorlás őrülettéből. Az orosz bevonulás napjaiban - inkognitóban - az országban rekedt külföldiek egy csapatával autóbuszon próbálnak eljutni az osztrák határig. Csakhogy Szurov őrnagy, a határ mellett állomásozó szovjet hadtest vezetője gyanút fog, megállítja a menekülő csapatot, és végzetesen beleszeret Lady Ashtonba. A történet kimenete tragikus.

Gjurán Gloria így vélekedik a darabról: *Annak ellenére,
hogy a történelem nem az erősségem, előadás közben
meglepéstésemre azon kaptam magam, hogy élvezem. A
dalok nagyon hozzásegítettek a történet megértéséhez, de
közben kicsit hiányoltam a beszédet. A művészek jól bemutatták a szereplők jellemét, érdekes módon adták elő az
1956-os forradalom átlagemberének minden napjait. Ami
nagyon tetszett, az a díszlet volt, hihetetlenül gyorsan válta-
kozott, és nagyon hiteles volt. A többi színpadi elem, pl. a ló
vagy a tank is kiválóan voltak megoldva.*

Toplak Anna, II. a

Sikeresen szerepeltünk a zalaegerszegi szavalóversenyen

2018. január 25-én részt vettünk a Zalaegerszegi Szakképzési Centrum Ganz Ábrahám Szakgimnáziumában a megírásban hirdetett szavalóversenyen, amelyet már a tizedik alkalommal szerveztek meg.

A versenyen kb. húsz iskola több mint harminc diáka szerepelt, a határon túlról csak mi, muravidékiek kaptunk meghívást, aminek Bezdi Cyntia osztálytársammal örömmel tettünk eleget. Felkészítő tanárunk Dancs Anna tanárnő volt. A verseny színhelyére érve megtudtuk, hogy a helyi iskolától azért is kaptuk a meghívást, mert a jövőben szeretnék felvenni iskolánkkal a kapcsolatot.

A verseny kétfordulós volt. A kiírásnak megfelelően a diákok két verssel, ill. prózai mű előadásával készültek. Az első részben a kötelező verset (Kölcsey Ferenc Himnusz vagy Vörösmarty Mihály Szózat c. költeménye közül választottuk) kellett elmondanunk. Mi ketten a Himnuszt szavaltuk el. A verseny második részében pedig a szabadon választott versekre került sor. Jómagam Nádasdi Éva Zsolnay c. költeményét szavaltam el, Cyntia pedig Arany János Visszatekintés c. versét adta elő.

A mezőny nagyon erős volt, azonban Cyntiával mindenki jól teljesítettünk, így a zsűri is elégedett volt a teljesítményünkkel. Cyntia elismerésben részesült, én pedig a második lettem. Határon túli versenyzőként egy Zalaegerszeg

városát bemutató könyvet is kaptunk ajándékba.

Remélem, hogy a hagyományokhoz híven a jövőben is megszervezik a szavalóversenyt, amely nemcsak a megmérettetésre, hanem az anyaországi fiatalokkal való találkozásra, a kapcsolatfelvételre és egymás megismérésére is lehetőséget biztosít.

Šetar Lucija, I. a

Lendava in nogomet, ljubezen na prvi pogled?

Fotografija: Maja Tkalec, 3. b

Že od začetka 20. stoletja se v Lendavi igra nogomet praktično na najvišji ravni. Leta 1903, ko je Prekmurje bilo še del Madžarske oz. Avstro-Ogrske, se je Mihály Hajós odločil, da ustanovi nogometni klub. NK Nafta je tako pravzaprav najstarejši slovenski nogometni klub.

Lendava je bila nekoč prizorišče tekem jugoslovenske in slovenske prve lige, a tudi reprezentančnih in evropskih srečanj. Tako je tudi danes. Po dogovoru med vodstvoma NK Maribor in NK Nafta 1903 se od leta 2015 v Lendavi igra mladinska Liga prvakov. Že pred dvema letoma so mариборски »mladi upik« igrali v lendavskem Športnem parku proti mladincem slovitega Chelseaja, nemškega velikana Schalkeja in portugalskega prvoligaša Sportinga iz Lizbone. Tudi lansko tekmovanje je pripeljalo v Lendavo veliko ime. Iz Anglije so namreč jeseni 2017 pripravili mladinci Liverpoola s Stevenom Gerrardom kot glavnim trenerjem na čelu, prvo legenda ne le angleškega, temveč tudi svetovnega nogometa.

Že med tekmo je bilo zanimanje za »velikega« Stevena Gerrarda ogromno. Dan pred tekmo, ko so imeli Liverpoolčani zaključni trening v Športnem parku, so bili nekateri igralci drugoligaške Nafte 1903 na stadionu, da bi ga spoznali in naredili kakšno fotografijo z njim. Med njimi je bil tudi Mitja Novinič, ki se je kot velik up lendavskega nogometa že

s 17 leti priključil slovitemu AC Milanu. Leta 2016 se je vrnil v Lendavo, kjer deluje kot športni koordinator na srednji šoli. Kljub novemu delovnemu mestu je ostal zvest svojemu matičnemu klubu, katerega modro-bele barve brani kot kapetan v drugoligaški konkurenci.

Skrajni jugovzhod Prekmurja torej ni pomemben le za NZS, temveč tudi za UEFO in Slovenijo, na kar smo lahko zelo ponosni.

Tim Ch. Farkaš, 4. a

Teo Horvat

Predstavljamo dijaka Tea Horvata, učenca 2. d-razreda, program Strojni tehnik, ki smo mu zastavili nekaj vprašanj in objavili nekaj njegovih fotografij.

Kdaj in kako si začel fotografirati?

Fotografirati sem začel pred enim letom in pol. Prvo fotografijo sem posnel s telefonom in jo poslal na tekmovanje ter dosegel 3. mesto. To mi je dalo še večjo motivacijo za fotografiranje. Uspešen sem bil tudi na državnem tekmovanju v digitalni fotografiji, saj sem dosegel srebrno priznanje. Odzval sem se tudi na fotografski razpis Občine Lendava v spomin na Györgya Zalo, kjer sem dosegel glavno nagrado. Letos sem se včlanil v Foto video klub Lendava.

Zanimivosti iz otroštva?

Že kot majhen otrok sem zelo rad opazoval in zbiral stare stvari in zelo so me zanimali kamioni ter reli.

Kaj rad fotografiš?

Najraje fotografiram naravo, začel pa sem tudi portretirati.

Nasveti za začetnike?

Dandanes lahko posnamemo zelo dobre fotografije že z navadnim telefonom, tako da ne potrebujemo dragega fotoaparata. Za začetnike je čisto dovolj mobilni telefon z boljšo kamero oz. navadni fotoaparat, najpomembnejše pa je, da to počnemo z veseljem in dobro voljo ter vztrajnostjo.

Prejete nagrade:

- **Zala György 2017:** 3. mesto
- **Zala György 2018:** 1. mesto
- **srebrno priznanje na državnem tekmovanju iz fotografije 2017**
- **srebrno priznanje na državnem tekmovanju iz fotografije 2018**

• Sem peresnica in iščem lastnika.
Nahajam se pri računalničarju.

Matejev

kotiček

www.PaperZone.si

Srečen USB ključ sem bil,
a sem se izgubil.
Pri računalničarju čakam nate,
pridi hitro, saj tresejo se mi gate.

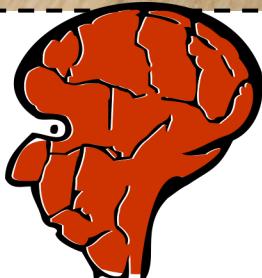
Najdena sem bila na kavču v prvem nadstropju,
nedolgo samevala v tem odličnem poslopu.
Pridi hitro pome, ti moja pozabljinika,
da računalničarju ne bom služila kot grenivka.
Smisla ta pesem velikega nima,
a kot vedno, pomembna je le rima.

REKSTOR™
USB-Stick ME

Ključi, to smo mi,
radi padamo po tleh.
Vsakič, ko se zdani,
nas pogrešajo kot pečeni špeh.

Le kam šel je naš lastnik,
kot da bi se razblinil?
Še dobro, da nismo računalnik,
saj računalničar bi z nami že
popihnil.

Prosimo dobrosrčno in dobrovidno osebo, da pomaga
slabovidni osebi, ki je izgubila dotično nanosno pomagalo, do
pisarne računalničarja, ki je sicer slabovidni, vendar ni izgubil
svojega pomagala, tako da lahko pomaga.

27 centov težka in rjava kot deska,
kmalu polna bom peska.
Saj če kmalu noben me ne dvigne,
računalničar z mano na plažo popihne.

Letošnje šolsko leto skozi objektiv A tanév lencsevégre kapott eseményeiből

Letošnje šolsko leto so zaznamovale številne delavnice, raziskovalne dejavnosti in prireditve na temo DSŠ Lendava skozi čas.

Erasmus+

Španija

Madžarska

TO IN ONO

Film Strah in Samer Arkawi

500 let reformacije

Vegova pot

Obisk Pivovarne Union

Festival IZUM

Zmaga na državnem prvenstvu v plavanju na 50 m

Zmaga na državnem prvenstvu v tehniki prodaje

A Kolodvorska ulica 2E, 9220 Lendava, Slovenija **📞** (02) 574 25 10 **📠** (02) 574 25 20

✉️ tajnistvo-dss.lendava@guest.arnes.si

🌐 www.dssl.si

FACEBOOK facebook.com/solalendava